

A close-up photograph of a person's face, focusing on a bright blue eye. The person has long, dark hair and is wearing a light pink, textured knitted sweater. The background is a soft, out-of-focus skin tone.

zin.

2019 | BE INSPIRED

een magazine van Groep Zorg H. Familie

colofon

coördinatie & eindredactie

Patrick Cokelaere
zorgcommunicatie.be
comma, merkenmarketeers

redactie & interviews

zorgcommunicatie.be

fotografie

Piet De Kersgijeter
comma, merkenmarketeers

opmaak & druk

comma, merkenmarketeers

redactieadres

Groep Zorg H. Familie
Groeningepoort 4
8500 Kortrijk

verantwoordelijke uitgever

Groep Zorg H. Familie
Groeningepoort 4
8500 Kortrijk

ZIN.

Waarom doen we wat we doen? Voor wie doen we het? En hoe? Het zijn vragen waar we niet elke dag bij stilstaan. Maar ze zijn wel belangrijk. Omdat ze zin geven aan ons werk. En dus ook aan ons leven.

PHILIP DE BIE
VOORZITTER RAAD VAN BESTUUR VZW
GROEP ZORG H. FAMILIE VZW

De zusters van de Congregatie Heilige Familie hebben de Groep Zorg H. Familie gemaakt tot wat hij vandaag is. We zijn trots dat we dat prachtige werk vandaag mogen verderzetten. Het is een cadeau met een hele mooie uitda-

ging. We willen er dan ook helemaal voor gaan. Op onze eigen manier. Vanuit onze eigen inspiratie. Zoekend naar antwoorden op de noden van vandaag. Maar altijd verbonden met de zusters die ons voorgingen.

Dit magazine is het relaas van een zoektocht. Een zoektocht naar wat cliënten, bewoners en hun familieleden vandaag van ons verwachten. Een zoektocht ook naar wat ons drijft en inspireert. Werken in de ouderenzorg of de geestelijke gezondheidszorg is veeleisend. Je moet uit het goede hout gesneden zijn. En bovenal: je moet er zin in hebben. Medewerkers van Groep Zorg H. Familie hebben samen nagedacht over onze waarden, de din-

gen die ons verbinden. Via gesprekken en creatieve opdrachten kwamen ze uit bij 5 grondhoudingen. 5 waarden die ons kracht geven en ons maken tot wie we zijn: kwetsbaarheid, authenticiteit, evenwaardigheid, verbondenheid en bezieling.

5 waarden, 5 woorden. Maar woorden zijn vluchtig als ze niet tot daden leiden. Lees de verhalen van bewoners en cliënten. Luister naar wat collega's en bekende Vlamingen inspireert. Maar vooral: maak er je eigen verhaal van. We zijn allemaal uniek, maar ook allemaal verbonden. Heb je er zin in?

6

Er was eens... Elk mooi verhaal begint met iemand die initiatief neemt. Lees het verhaal van de Congregatie Heilige Familie en hoe het ons op vandaag nog steeds drijft.

8

De vijf grondhoudingen laten veel ruimte om er je eigen verhaal van te maken. Ze bieden een waardevol kader dat ons handelen stuurt. Hoe ga jij ermee om?

10

Charisma? Natuurlijk hebben de zusters charisma! Het zijn immers allemaal sterke persoonlijkheden die erin geslaagd zijn de wereld een stukje mooier te maken.

14

Cliënten, bewoners en familieleden: allemaal komen ze aan het woord om inzicht te geven in wat voor hen belangrijk is.

16

Voor televisie maakt Lieve Blancquaert beklijvende, verrassende en liefdevolle reportages, vaak met een vleugje humor. Hier spreekt ze over wat authenticiteit voor haar betekent.

24

Ze wil van de wereld en de samenleving een mooiere plaats maken. Welke waarden inspireren Anniek Gavriilakis, directeur van Bond zonder Naam?

32

Tijd voor wat bezinning samen met de collega's ouderenzorg die hun kijk geven op kwetsbaarheid, authenticiteit, evenwaardigheid, verbondenheid en bezieling.

34

Cliënten, bewoners en familieleden vertellen over hun verwachtingen en ervaringen.

44

Zin in wat ontspanning en rust? Blaas even uit met onze soul searcher waarin je op zoek gaat naar kernwoorden die ons dagelijks vooruit stuwten.

50

Sofie Verscheure vertelt hoe ze op een zinvolle manier voluit wil leven. Sinds 1992 vertaalt ze haar passie voor mensen, spiritualiteit en woorden in Symposium, de Brugse woordenwinkel.

58

De collega's geestelijke gezondheidszorg denken samen na over wat de vijf grondhoudingen voor hen betekenen.

66

Koen Naert koos in 2016 resoluut voor zijn carrière in de sport. Met succes. We volgen een dag uit het leven van onze Europees kampioen marathon.

68

Waar dromen onze cliënten, bewoners en familieleden nu eigenlijk van? We deden rondvraag en bundelden hun antwoorden op deze inspirerende pagina's.

86

Je moet mensen graag zien, vriendelijk zijn en geduld hebben. Dat is nog altijd de kern van de zaak. Patrick Cokelaere, algemeen coördinator van Groep Zorg H. Familie nodigt je uit ervoor te gaan.

It was eens...

Elk mooi verhaal begint met iemand die initiatief neemt. Ons verhaal begint met Isabelle Callewaert. Zij stichtte in 1839 de Congregatie van de Zusters van de Heilige Familie. In het begin bestond de congregatie uit 5 juffrouwen. Samen namen deze juffrouwen arme ouderen op en verzorgden hen. Zij bogen zich vooral over de ongeneeslijk zieken, armen en verstotenen uit de maatschappij.

Samen met E.H. Doom, toenmalig onderpastoor van de Sint-Maartensparochie, namen de zusters ook het initiatief voor een bejaardentehuis in de Voorstraat in Kortrijk. Na amper 5 jaar verzorgden ze er al 250 bejaarden! Er waren ondertussen ook 20 zusters.

De zusters wisten van aanpakken. Met de jaren kwamen er almaar meer rusthuizen bij. Onder andere in Harelbeke, Hulste en Ingelmunster. Tegelijk waren de zusters actief in colleges in Veurne en Kortrijk.

In 1950 werd het huidige Psychiatrisch Ziekenhuis Heilige Familie opgericht. Het ziekenhuis had ook een afdeling kindergeneeskunde. Die werd in 1972 omgevormd tot een kinderpsychiatrische afdeling: De Korbeel.

In 1988 zag het initiatief Beschut Wonen De Bolster het licht en in 2007 de forensische, jeugdpsychiatrische afdeling De Patio.

Vandaag bestaat de Groep Zorg Heilige Familie uit 6 voorzieningen in de ouderenzorg en de geestelijke gezondheidszorg:

wzc De Pottelberg in Kortrijk

wzc Sint-Carolus in Kortrijk

wzc Sint-Jozef in Oostkamp

wzc Rustenhove in Ledegem

PZ H. Familie in Kortrijk

De Korbeel, kinder- en jeugdpsychiatrie

De Patio, forensische jeugdpsychiatrie

De Bolster, initiatief Beschut Wonen in Kortrijk

150 JAAR H. FAMILIE

Het goede doen... en niet is het werk van de Congregatie. Omwille van die 150 eens gevierd. Een plechtig schop in de congregatie met priesters, de kerk keurig in L.-Vrouwkoor in feestzangen, een verzorgd misboek en een geslaagde een gezellige receptie... de doende bevestiging voor de kers in de H. Familie, om als 'mensen met licht gelade

SAMEN VORMEN WE

ÉÉN GROTE FAMILIE

grond- houdingen

De vijf grondhoudingen die Groep Zorg H. Familie inspireren, laten veel ruimte om er je eigen verhaal van te maken. Ze bieden een waardevol kader dat ons handelen stuurt. Het zijn bakens die ons de weg wijzen.

Hoe ga jij ermee om?

bezieling

Bezieling is een onderdeel van onze behoefte aan zingeving. Wie bezield en gepassioneerd is, ervaart een innerlijke geestdrift en enthousiasme voor zijn/haar werk, taken, levensmissie of doelstellingen. Bezielde mensen zijn geëngageerd en gaan voor de extra's die een plus betekenen voor zichzelf en de ander. Ze zijn diep verbonden met datgene waar ze mee bezig zijn en doen dit graag. Bezielde mensen stralen een natuurlijke gelukzaligheid uit die aanstekelijk werkt.

verbondenheid

Verbondenheid is de energie die ontstaat tussen mensen wanneer ze gezien, gehoord en gewaardeerd worden en wanneer ze deel van het geheel zijn. Zich kunnen aansluiten bij een inspirerende gemeenschappelijke ambitie van de groep creëert gedragenheid en maakt mensen gelukkig. Verbondenheid is een soort opwaartse spiraal om te geven en ontvangen, mensen ruimte geven om hun ding te doen en zo een complementaire bijdrage te leveren aan het geheel.

kwetsbaarheid

De kracht van kwetsbaarheid draait om de moed om jezelf te durven zijn met je gaven en tekortkomingen. Je laten zien zoals je bent, risico's nemen door dingen uit te proberen, onzekerheden trotseren, je emotioneel blootgeven en het gevaar lopen te falen. Kwetsbaarheid betekent erkennen en tonen dat je breekbaar en onvolkomen bent en dit niet wegstopt. Het betekent dat je hulp durft vragen als je het niet weet of het moeilijk hebt en dat je fouten kan toegeven en bespreken.

evenwaardigheid

Evenwaardigheid betekent dat mensen zich op gelijk niveau van de ander plaatsen. Ze zijn van nature bescheiden en blazen niet hoog van de toren, ze kunnen relativeren en zullen zichzelf niet steeds in het middelpunt van de belangstelling plaatsen en waarderen ieders bijdrage. Evenwaardigheid betekent eveneens dat mensen met hun talenten naar buiten mogen komen en dat fierheid mag getoond worden zonder valse bescheidenheid.

authenticiteit

Als iemand zichzelf is, accepteert de ander hem/haar ook eerder als de unieke persoon die hij/zij echt is. Mensen die zich niet aanpassen aan de verwachtingen van anderen en geen toneel spelen, zijn consequent in hun denken en doen. Anderen weten wat ze van je kunnen verwachten en die duidelijkheid stellen ze erg op prijs. Authentieke mensen spreken en handelen vanuit hun eigen oorspronkelijke kern en maken keuzes vanuit de eigen behoeften en talenten. Ze zijn geloofwaardig en dwingen respect af.

**Wat gij aan de
minsten van
de Mijnen hebt
gedaan, hebt
gij aan Mij
gedaan.**

MAT. 25,40

**Hebt elkander
lief, zoals Ik u
heb liefgehad.**

JOH. 15,12

Zusters met charisma

Natuurlijk hebben de zusters charisma! Het zijn immers allemaal sterke persoonlijkheden die erin geslaagd zijn de wereld een stukje mooier te maken. De zusters konden andere mensen inspireren met hun inzet en enthousiasme. Hun charisma bracht mensen in beweging.

Maar charisma betekent ook nog iets anders. Het charisma is de spiritualiteit, de basisinspiratie van een kloosterorde. Elke congregatie profileert zich met een eigen charisma, en legt andere accenten. Het charisma van de Zusters van de Heilige Familie zit vervat in twee prachtige citaten:

*'Wat gij aan de minsten van de Mijnen hebt
gedaan, hebt gij aan Mij gedaan.'*

'Hebt elkander lief, zoals Ik u heb liefgehad.'

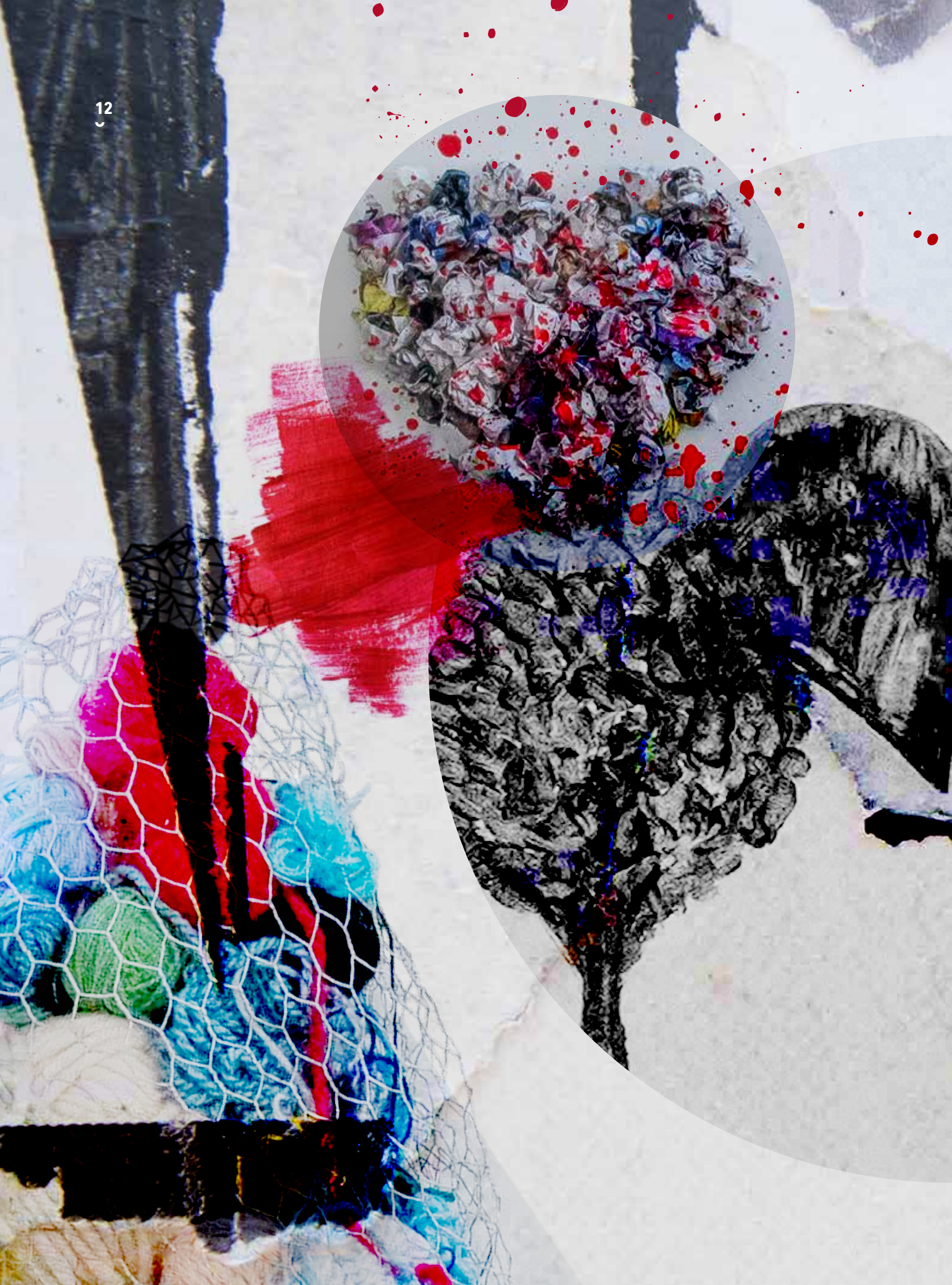
Deze **zinnen** uit het Nieuwe Testament geven weer waar de congregatie voor staat. Wat haar bestaansreden is. De zusters willen mensen in nood bijstaan, ongeacht hun levensbeschouwing, herkomst, verleden of huidige toestand. Zij doen dit vanuit een aantal heldere waarden: een diep geloof in Christus, eerbied voor de eigenheid van elke mens, in eenvoud, hartelijkheid en nabijheid.

Ook wij hebben charisma!

Het charisma van de zusters heeft niets aan waarde en actualiteit ingeboet. Wij zetten het vandaag verder. Alleen gebruiken we hiervoor soms andere woorden. Wij spreken in Groep Zorg H. Familie bijvoorbeeld over de grondhoudingen. In dialoog met de medewerkers en onze cliënten vertalen we ons charisma in onze vijf grondhoudingen.

ONTDEK IN DIT
MAGAZINE HOE ONZE
WAARDEN OOK JOU
KUNNEN INSPIREREN!

kwets baar heid

wat wij* belangrijk viinden

* = cliënten, bewoners, familieleden

“Het belangrijkste voor mij is **de vriendelijkheid van het personeel**. Zij zorgen ervoor dat ik mij hier goed voel. Ik neem aan bijna alle activiteiten deel. Ik heb altijd veel sociale contacten gehad en hier is dat niet anders. Ik kom met iedereen goed overeen. Ook de uitstappen zijn plezierig en het eten is erg lekker. Wie hier durft klagen, zal nergens tevreden zijn.”

—
Christiane Azou (73),
bewoonster wzc Sint-Carolus

“Natuurlijk was het even wennen in het begin. Ik heb 40 jaar alleen gewoond op een appartement. Van de ene dag op de andere was ik mijn burens kwijt en was alles anders. Maar ik heb me aangepast en **ik voel me hier goed** nu. Ik ken veel mensen, ik ga geregeld een eindje wandelen en ik lees weer boeken. Elke dag ga ik in de kinézaal op de fiets oefenen.”

—
Jenny Deblock (90),
bewoonster wzc De Pottelberg

“Moeder heeft er zelf voor gekozen om hier te komen wonen. **Voor mij is het vooral belangrijk te weten dat ze zich hier goed voelt**. Ik ben blij en opgelucht dat ze nooit meer alleen is.”

—
Carine Seynhaeve (54),
dochter van Maria Demeugere (91),
bewoonster wzc Rustenhove

“Met doelgerichte stappen beweeg ik in de goede richting. Dat gevoel heb ik. Al gaat het traag en moeizaam.

Ik heb veel aan de diepgaande gesprekken met de psychologe. **Ik krijg antwoorden waarmee ik aan de slag kan.** Ik leer mijn eigen emoties toe te laten en ermee om te gaan. Een toverstaf voor mijn problemen bestaat er jammer genoeg niet.”

Mieke C. (28),
patiënt H. Familie

“**Help, ik heb ruimte nodig.** Mijn sport is free running: op daken en muurtjes lopen, salto's maken en die dingen... Hier voel ik me opgesloten. Ik ben hier nog niet zo lang en ik krijg voorlopig weinig vrijheid. Maar dat komt, dat weet ik. In de muziektherapie kan ik wel al mijn ding kwijt. Ik ben rapper. Ik schrijf teksten over wie ik ben en wat ik allemaal gedaan en meegemaakt heb.”

T. B. (14),
De Patio, forensische jeugdpsychiatrie

“Respect voor elke mens, dat is wat De Bolster zo sterk maakt. En **de onvoorwaardelijke bereidheid tot luisteren en helpen.** Mijn respect voor De Bolster is groot.”

Kurt Vanleene (33),
cliënt De Bolster

“We stonden op het punt naar de tandarts te gaan, toen mijn man onwel werd bij de lift. Een buurvrouw belde de dokter en mijn man werd naar het ziekenhuis gebracht. De ambulance was nog maar vertrokken, toen de bel ging. Het was Kato, de woonassistente. Ze kwam vragen wat ze voor me kon doen en of het zou lukken om met de wagen naar het ziekenhuis te rijden. **Die bezorgdheid, die hulpvaardigheid...** De dagen erna belde Kato nog geregeld op. En toen mijn man terug thuis was, kwam ze op bezoek. Dat noem ik nog eens geborgenheid!”

Anna Braeckeveldt (81) & haar man Mathurin Vandewalle (85),
bewoners assistentiewoning SintJozef

WIE IS LIEVE BLANQUAERT?

Lieve Blancquaert (°1963) is fotografe en reportagemaker. Ze werkt voor verschillende kranten en magazines en publiceerde diverse fotoboeken, waarvan vele in samenwerking met journaliste Annemie Struyf.

A portrait of Lieve Blancquaert, a woman with short, light-colored hair, wearing a dark blue jacket. She is looking slightly upwards and to the right. The background is a blurred outdoor setting with green foliage.

authenticiteit is je
schoonheid en je
kracht

LIEVE BLANQUAERT

Voor televisie maakt Lieve beklivende, verrassende en liefdevolle documentaires en reportages, vaak met een vleugje humor. Bekend zijn onder meer: ‘Voorbij de grens’ (over tien mensen met een handicap op reis door Nicaragua); ‘Birth Day’ (over de omstandigheden waarin kinderen op diverse plaatsen in de wereld geboren worden); ‘Wedding Day’ (over huwelijksfeesten over de hele wereld); ‘Last Days’ (over het levenseinde van mensen in uiteenlopende streken).

“Andere culturen leren kennen geeft me een kick. Aanvankelijk snap je er soms niet veel van en vind je bepaalde gebruiken van de pot gerukt. Maar wie met open vizier wil begrijpen, krijgt enorm veel terug. Vooral rituelen kunnen zo schoon zijn. Rituelen verbinden ons. Ze zijn er voor de grote momenten: geboorte, huwelijk, dood... Je vindt ze overal. Daarin zijn we allemaal gelijk: we worden geboren zonder iets en we sterven zonder iets.

Mijn reizen en reportages hebben mijn kijk op het leven veranderd. Hoe mensen bij ons ouderdom beleven, bijvoorbeeld. Dat is zo negatief. Alles moet jong zijn en snel gaan. In onze kapitalistische wereld moet je sterk zijn en economische waarde genereren. Dan tel je mee. Maar wie oud wordt, is plots niet meer interessant voor de samenleving. Heel bizar eigenlijk. Elders op de wereld is dat niet zo. Elders wordt ouder worden wel geaccepteerd. Wij willen lang leven, maar niet oud zijn.

Dat frustrereert ons en we wringen ons in allerlei bochten. En wat erger is: het bepaalt onze omgang met ouderen. We ergeren ons aan traagheid. Ik mag niet veralgemenen. Zeker in de zorgsector zie je ook hele mooie dingen. Maar we stoppen onze ouderen vaak het liefst in goed afwasbare plekken voor de televisie. We betuttelen en tonen weinig respect.”

II Het mooiste gebeurt als we allemaal kunnen zijn wie we zijn.

Ikigai

“Het kan anders. Op het Japanse eiland Okinawa hebben de mensen de hoogste levensverwachting van de wereld. Daar hebben ze een heel andere filosofie en manier van leven. Ze letten erg goed op hun voeding. Als je ziet wat sommige zorgvoorzieningen bij ons opdiene: dat is allesbehalve lekker en gezond. Terwijl dat zeker niet duurder hoeft te zijn. We bewegen ook te weinig. In Cuba zag ik de cirkolo's in par-

ken, waar ouderen 's morgens vroeg in hun pyjama een uur samen bewegen. Mensen ontmoeten er elkaar in een losse sfeer en blijven tot op hoge leeftijd actief. En het belangrijkste van al is wat ze in Okinawa ‘*ikigai*’ noemen: een doel hebben om voor te leven. Dat kan een heel eenvoudig doel zijn: een pot soep maken, bijvoorbeeld. Mijn mama is 86 jaar en zij heeft gelukkig nog *ikigai*. Meditatie, yoga, spiritualiteit... Het ontbreekt vaak in onze woonzorgcentra. Bingo kan leuk zijn, niets op tegen, maar er mag gerust ook meer plaats zijn voor zingeving.

Verbondenheid, evenwaardigheid, authenticiteit... Het zijn waarden waarin ik me heel goed kan vinden. Toen ik ‘*Birth Day*’ maakte, vertelde een vroedvrouw me hoe geprivilegieerd zij zich voelde een kind op de wereld te mogen helpen zetten. “Besef je wel dat ik de eerste ben die deze nieuwe mens mag aanraken?” En toen ik ‘*Last Days*’ maakte, begreep ik het enorme belang van de laatste aanraking. Dat er iemand bij je is als je sterft en jou vasthoudt. Niets lijkt me erger dan alleen te moeten sterven.

Waar je ook gaat in de wereld, mensen zijn mensen. Wij vinden hun rituelen bizar, maar zij vinden de onze vreemd. Het mooiste gebeurt als we allemaal kunnen zijn wie we zijn. Authenticiteit is voor mij je schoonheid en je kracht. Natuurlijk moeten we ons soms aanpassen aan situaties of culturen, maar dat betekent niet dat we onszelf moeten verliezen. Authenticiteit betekent ook diversiteit. En dat maakt de wereld en het leven alleen maar boeiender.”

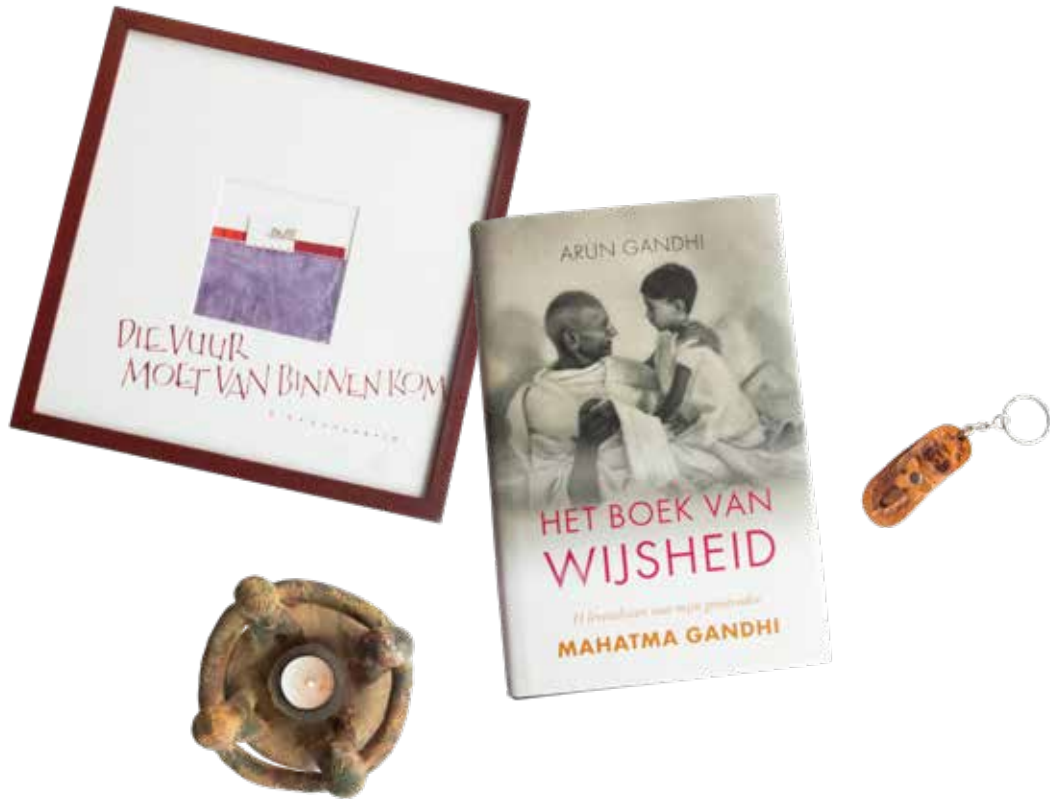
PZ H. Familie

PZ H. FAMILIE HEEFT
ME GEHOLPEN DE KRACHTEN
IN MEZELF TE ONTDEKKEN.

In het psychiatrisch ziekenhuis H. Familie in het centrum van Kortrijk behandelen we volwassenen met diverse psychische kwetsbaarheden.

We zijn trots op onze kleinschaligheid, maar pakken graag uit met onze grote expertise in een breed scala van behandelingen. We streven naar een aangepaste ondersteuning van elk individu om samen te werken aan de persoonlijke toekomst van iedere patiënt. Dit uitgangspunt hanteren we zowel bij dringende opnames, bij geplande opnames als bij ambulante consultaties.

die vuur moet van binnen kom

KATHY GELAP

PSYCHIATRISCH THUISVERPLEEGKUNDIGE PZ H. FAMILIE

“Ik hang mijn verhaal graag op aan drie woorden: stilte, verbondenheid en solidariteit.”

“Stilte laat mij in contact treden met mijn innerlijke bron. Af en toe sta ik stil voor een moment van zelfreflectie. Hoe sta ik in het leven? Wat beweegt mij? Wat geeft zin aan mijn leven? Als

digen en we werken allebei halftijds. Een heel klein team dus, maar we delen ontzettend veel met elkaar. Als je je op zo'n manier gedragen voelt door anderen geeft dat kracht.

‘Die vuur moet van binnen kom’. Mijn man, Dominiek Gheysen, kreeg het geschenk met deze spreuk bij zijn wijding tot diaken. Stilte, verbondenheid en solidariteit komen hier samen. De spreuk hangt in onze keuken en herinnert me elke dag om alert te zijn en het vuur brandend te houden voor de mensen voor wie ik werk. Ik ga graag met kwetsbare mensen op zoek naar hun krachten en de zin van hun leven. Als verpleegkundige stel ik me daarbij ook soms kwetsbaar op. Het is zoeken naar een evenwicht, aftasten hoever je kan gaan.”

Samen op pad gaan met cliënten, partners en hun kinderen, geeft een extra dimensie aan mijn leven.

gelovige denk ik vaak aan God. Jezus is mijn belangrijkste bron van inspiratie. Ook andere figuren geven mijn leven kleur en betekenis, zoals Franciscus van Assisi, Romero, Gandhi... en ook toevallige ontmoetingen die mijn levenspad kruisen.

Verbondenheid vind ik in mijn gezin, maar ook in de volksdans en in het zangkoor. Verbondenheid geeft me energie en kracht. Een thuis hebben, me geliefd voelen, samenzijn met mensen met wie ik vreugde en verdriet kan delen... Ook op het werk vind ik verbondenheid. We zijn maar met twee thuisverpleegkun-

Deze sleutelhanger met een sandaaltje uit El Salvador is voor mij een symbool van solidariteit. Ik ben er op inleefreis geweest bij sociale projecten.

Dienstbaarheid maakt deel uit van wie ik ben. Als kind al had ik het in mij. Ik was voorbestemd om de winkel van mijn ouders over te nemen, maar de zorg trok mij veel meer aan. Samen op pad gaan met cliënten, partners en hun kinderen, geeft een extra dimensie aan mijn leven. Ze doen me stilstaan bij mijn eigen kwetsbaarheid en die van mijn kinderen, mijn partner en de wereld om me heen.

kwets baar heid

ELKE VAN LEUVEN
(32) PZ H. FAMILIE

ONTDEKKEN • DE KRACHT IN MEZELF

“Even wat rust en wat medicatie, en alles kwam goed, zo geloofde de psychiater in de PAAZ waar ik eerst terecht kwam. Ik zou twee weken blijven, het werden er uiteindelijk zestien. Enkele maanden daarvoor was ik plots ‘uitgevallen’ op mijn werk. Ik kon geen blad papier meer omdraaien. De psychiater probeerde me gerust te stellen, maar ik voelde dat het niet goed zat. Na het ontslag uit de PAAZ mocht ik naar huis. Maar een jaar later heb ik zelf een doorverwijzing gevraagd naar PZ H. Familie.”

“Ik heb hier enkele maanden verbleven, daarna dagtherapie geprobeerd, maar dat lukte nog niet. Toch heb ik het gevoel dat de mensen me hier kunnen helpen. In De Kiel ben ik omringd door een team van vijf verpleegkundigen. Het is een hecht team, dat voel je. In het begin durfde ik niet eens mijn kamer uit. Maar de zorgmedewerkers maakten tijd voor mij. Ze luisterden ook naar mijn ouders, mijn broer en zus: de hele context werd in kaart gebracht. Met mijn psychologe kan ik het erg goed vinden. Meer dan ooit ben ik ervan overtuigd dat medicatie alleen niet volstaat voor mij. De therapie werkt. Maar het moet ook tijd krijgen.”

Vertrouwen

“Hulp durven vragen is zo belangrijk. Vroeger wou ik niemand storen. Ik vond mijn problemen niet belangrijk genoeg. Hier krijg ik eindelijk het gevoel dat ik altijd bij iemand terecht kan. Die open houding en de discretie van

de medewerkers vind ik heel fijn. Dat vertrouwen moet er zijn. Ik weet dat de hulpverleners me de tijd geven om met kleine stapjes vooruit te gaan. Je kunt het herstel niet forceren, weet ik ondertussen.

De zorgmedewerkers maakten tijd voor mij. De hele context werd in kaart gebracht.

Natuurlijk verlang ik naar huis, naar mijn vriend en mijn kindjes. Ik zou zo graag weer mijn rol als mama, als partner en vriendin opnemen. Mijn vriend en mijn kindjes zijn fantastisch, maar zij hebben het soms moeilijk. Gelukkig kunnen ook zij bij de psychologe op gesprek en krijgt mijn dochtertje begeleiding. Mijn zelfbeeld is verschrikkelijk laag. Maar omdat ik geloof dat ze me hier kunnen helpen, kan ik het opbrengen om door te zetten. Het is onmogelijk om iemand uit te leggen hoe lastig het is om te blijven vechten. Gelukkig zijn er de hulpverleners die me de kracht in mezelf laten ontdekken.”

WIE IS ANNIEK GAVRIILAKIS?

Anniek Gavriilakis (°1980) woont in Hasselt. Ze is van Griekse afkomst. Ze studeerde rechten, maar solliciteerde kort na haar studies voor een job als vrijwilligerscoach bij Bond zonder Naam. Vandaag is zij er directeur.

A portrait of Anniek Gavriilakis, a woman with dark hair, wearing a light blue denim shirt, sitting on a green sofa. Her hands are resting on the sofa. The background is dark with a window showing greenery.

de wereld en de samenleving mooier maken

ANNIEK GAVRIILAKIS

“Bond zonder Naam wil zoveel mogelijk mensen vanuit het hart aanspreken en met elkaar verbinden. En zo een samenleving creëren die een warm verschil maakt, vooral voor wie minder kansen krijgt. Concreet willen we dit waarmaken door mensen te inspireren en helpen in hun groei. Want hoe meer inzicht we in onszelf en de wereld hebben, hoe meer we elkaar te bieden hebben. Dit engagement maken we hard voor en met mensen in kansarmoede, eenzaamheid of gevangenschap.”

(BRON: WEBSITE BOND ZONDER NAAM)

Wat inspireert u om er elke dag voor te gaan?

A: Verontwaardiging. Over onze samenleving. Over hoe we omgaan met mensen die uit de boot vallen. Ik kijk ernaar en ik stel me vragen. Bijvoorbeeld: hoe bepalen we als maatschappij de norm? Wat is normaal en hoe gaan we om met wie daarvan afwijkt? Vandaag duwen we veel mensen weg. Wie afwijkt, willen we niet zien. Mensen die op straat wonen, gevangenen, kansarmen... Maar ook mensen als u en ik kunnen tegen onze grenzen aanbotsen. Mijn pleidooi is om meer oog te hebben voor de rijkheid en de schoonheid van de afwijking. Dat drijft mij. En dat is ook wat Bond zonder Naam doet: wat onzichtbaar is, zichtbaar maken.

Verontwaardiging kan positieve energie geven?

A: Zeker. Ik voel die kwaadheid, die frustratie en dat verdriet diep in mij. Elk verhaal van onrechtvaardigheid maakt me strijdvast. Onze samenleving werpt veel drempels op voor mensen die niet mee kunnen en daar niets aan kunnen doen. Maar ik uit mijn emoties op een positieve manier. Dat is wat vrijheid betekent: je krijgt prikkels, maar je kunt zelf even een pauze inlassen voor je reageert. Niets doen is sowieso geen optie. Ik wil dialoog en verbinding. Polarisatie is er al genoeg.

Ook mensen met een psychische kwetsbaarheid en ouderen tellen vaak niet mee?

A: Tachtigplussers worden vaak alleen maar op hun zorgbehoefte aangesproken, terwijl ze een leven vol ervaring achter

de rug hebben. Tegelijk zoeken jongeren naar inspiratie. Dat heeft ons op het idee gebracht voor de Instagrammies. We zetten ervaringen en levenswijsheden van tachtigplussers met een foto op Instagram en nodigen jongeren uit om hierop te reageren. Korte, puntige tekstjes over wat echt belangrijk is in het leven en in de wereld. Zo zorgen wij voor de oudste ‘influencers’ op Instagram. Het is een groot succes. Na amper een jaar hebben we 2.600 volgers. Ga maar eens kijken!

Hoe verklaart u dat succes?

A: Mensen snakken naar diepgang en zingeving. Ook jonge mensen. Dat zie je aan de spontane reacties. ‘Je zet me aan het denken’ of ‘Bedankt om te delen’. De tekstjes gaan over liefde, over kinderen, over samenleven. Wijsheid komt niet alleen uit boeken of de universiteit. Verhalen delen kan bovendien ook troostend zijn.

Welke waarden vindt u persoonlijk belangrijk?

A: Kwetsbaarheid is heel krachtig. We zijn allemaal kwetsbare mensen. Kwetsbaarheid verbindt ons. En die verbondenheid hebben we nodig om er samen voor te gaan. Als team, als samenleving... Ook bezieling heeft daarmee te maken. Ik voel me persoonlijk verbonden met mezelf, met anderen, maar ook met alles wat leeft: planten en dieren. Ik voel me deel van een veel groter plaatje. Dat geeft me een zekere verantwoordelijkheid. Wat ik doe, heeft immers een impact op het grotere geheel. Denk maar aan onze ecologische voetafdruk.

Is die verantwoordelijkheid zwaar om te dragen?

Of geeft ze net energie?

A: Beide perspectieven zijn inderdaad mogelijk. Ik zie die verantwoordelijkheid vooral als een privilege. Kansen grijpen, potentieel zien, mogelijkheden aftasten. Eerder dan gebukt gaan onder het gewicht van de verantwoordelijkheid. We zijn tot veel in staat als samenleving. Veel mooie en positieve dingen. Daarom engageer ik mij. We missen veel als we niet elke opportuniteit grijpen om de wereld en de samenleving mooier te maken.

www.bzn.be

www.instagram.com/_instagrammies

rust.

De Bolster

DE BOLSTER GEEFT MENSEN
HET GEVOEL DAT ZE ZICHZELF MOGEN
ZIJN. DAT IS MINDER EVIDENT
DAN HET KLINKT.

De Bolster in Kortrijk biedt in een veilige, kleinschalige omgeving ondersteuning aan volwassenen en ouderen met een psychische kwetsbaarheid. Het doet dat individueel of in groep en vanuit een herstelvisie.

De Bolster omvat een initiatief beschut wonen, een activiteitencentrum en een arbeidszorgcentrum. Het is ook inrichtende macht van twee netwerkinitiatieven: een psychiatrisch ondersteuningsteam en een psychosociaal revalidatiecentrum. De begeleiders van De Bolster werken met passie en expertise. Samen met de cliënt stippelen ze trajecten uit naar een kwaliteitsvol leven in de samenleving.

wespen op de appeltaart

MEDEWERKER STEVEN GERARD
OVER ZIJN FAVORIET SPINVIS LIED

“Twaalf ambachten en dertien ongelukken... Het leek perfect op mij van toepassing. Ik heb in de horeca gewerkt, als houtbewerker, postbode, schoenmaker, schrijnwerker... Tot ik op een dag het idee kreeg om iets te gaan studeren dat me echt boeide. Tot dan had ik altijd voor het geld gewerkt. Ik wou liever vanuit het hart werken. Twee opties zag ik: iets met taal of journalistiek, of iets met psychologie. Mensen hebben me altijd gefascineerd: wie we zijn, wat we doen en waarom we doen wat we doen.”

*En dag is kort en de dag
is lang 's avonds zijn er
stemmen en een liedje op de
gang En ik doe precies wat
de dokter zegt Ik vind alles
best En meneer van ouwevaar
zet alle dingen recht*

*Het wordt een hele mooie dag vandaag
Ik weet zeker dat ze komt Want ze was
er gister ook in donkerrood En de zon
scheen en toen aten we chinees En ik weet
zeker dat ze wist dat ik naar haar keek.*

“Ik was 36 toen ik mijn studies psychiatrische verpleegkunde aanvatte. Omdat ik beroepsonderwijs had gedaan, moest ik een toegangsexamen en een motivatiebrief maken. Ik heb toen als motivatie de liedtekst ‘Wespen op de appeltaart’ van Spinvis ingediend. Ik vind het een prachtig nummer. Heel herkenbaar en ontzettend mooi beschrijft het een dag in een psychiatrische setting. Op een manier die ontiegelijk veel respect ademt. Kwetsbaarheden worden vertaald als een andere manier om naar de wereld te kijken. Tegelijk is de tekst kritisch voor het paternalisme dat vaak nog de kop opsteekt: ‘Goed je groente eten en niet te laat naar bed...’ Die tekst vertolkt voor mij perfect mijn motivatie als psychiatrisch verpleegkundige.”

Zondagskind

“Die studies, dat was een feest! Alle puzzelstukken vielen eindelijk op hun plaats. Levenswijsheid, inzicht... Mijn wereld is zoveel groter en complexer nu. Dat heeft van mij een contentere mens gemaakt. Ik ben een zondagskind. Ik begrijp mensen en hun gedrag beter dan vroeger, zonder te veroordelen.

In De Bolster probeer ik het respect en het onbevooroordeeld luisteren naar mensen elke dag waar te maken. Ik heb geregeld contact met mensen met wie ik het grondig oneens ben. Of met mensen met dromen die mij onrealistisch of zelfs ongewenst lijken. Maar mijn oordeel zet ik dan even tussen haakjes. De ondersteuning staat altijd centraal. Ik begeleid elke persoon zo goed mogelijk. Ik ben er niet om mensen te veranderen, wel om ze te helpen een contentere leven te leiden. Zodra ik mensen als ‘overlast’ of ‘ambatanteriken’ ervaar, weet ik dat het tijd is voor iets anders. Dan kan ik maar beter weer schoenmaker worden of zo.

Met de collega's van De Bolster vormen we een hecht team. We praten veel en we durven wel eens buiten de lijntjes kleuren. Dat moet, vind ik. Soms moet je een stapje verder gaan. Soms moet je mensen vertrouwen durven geven, zodat ze kunnen groeien. En ja, af en toe krijg je dan het deksel op de neus. Mensen falen bij ons meer dan in een psychiatrisch ziekenhuis, net omdat we hen de ruimte geven om in hun eigen wereld te groeien. Dat is soms zwaar werk, maar het is altijd boeiend.”

De Bolster zal altijd mijn tweede thuis zijn

DELPHINE MERLEVEDE
(34) CLIËNT DE BOLSTER

“Het activiteitscentrum heeft me in contact gebracht met De Bolster voor begeleid zelfstandig wonen. Ik ben daar met een heel klein hartje aan gestart, moet ik toegeven. Ik was 21 en heel close met mijn moeder. Maar ik besepte dat ik op eigen benen moest leren staan.”

“Ik heb veel begeleiding nodig gehad. Ik vond het niet evident om me te laten helpen. Eerst moet er vertrouwen zijn. Hoe kan je immers je verhaal vertellen als er geen vertrouwen is? In het begin kwam een medewerker van De

Bolster twee keer per week langs, na zes maanden nog één keer per week. Ze hielpen me met van alles: administratie, ontspanning, mijn weg vinden... Mijn vertrouwen is al die jaren altijd gerespecteerd. Zelfs als er een andere begeleider kwam door een vervanging of zo. Ik vind dat heel sterk. Ik heb echt een klik met deze organisatie. Hier voel ik me geen nummer of ‘iemand uit de psychiatrie’, maar een mens. Je kunt je niet voorstellen hoe belangrijk dat voor mij is.

Vandaag ben ik klaar voor een nieuwe stap. Na jaren begeleid wonen ga ik nu zelfstandig wonen in een sociale

woning. Met mijn vriendin Sabine, met wie ik al drie jaar samen ben. Maar hoe het ook loopt, De Bolster zal altijd mijn tweede thuis zijn. Ik heb de voorbije jaren af en toe psychisch erg diep gezeten. Zonder De Bolster was het me nooit gelukt te staan waar ik nu sta.

Mijn droom is dat ik samen met Sabine mooie jaren tegemoet mag gaan. En ik wil heel graag iets terugdoen voor De Bolster. Als vrijwilligster. De Bolster zit helemaal in mijn hart.”

Bevrijding

COLLEGA'S OUDERENZORG OVER

Kwetsbaarheid
Authenticiteit
Evenwaardigheid
Verbondenheid
Bezieling

"Als boekhoudster ben ik mijn eigen team, maar ik voel me deel van de hele organisatie. Ik help bijvoorbeeld graag mee aan initiatieven voor de Warmste Week of aan een project van een collega voor Afrika. Ik doe dan de boekhouding voor het project, maar ik bak ook wafels. Zo draag ik mijn steentje bij en voel ik me verbonden met de collega's en de bewoners."

HILDE LARIDON

boekhoudster wzc Sint-Jozef

"Door mijn vrijwilligerswerk geef ik zorgmedewerkers meer tijd en ruimte om goede zorg te verlenen. Ik doe van alles: helpen bij de soepbedeling, wandelen met bewoners of toertjes maken met de rolstoelfiets. De bewoners hebben daar deugd van. Ik voel me goed in deze omgeving. Ik leer veel bij. Ik ben graag tussen de mensen. Ik kan hier mezelf zijn. En de dankbaarheid die ik krijg, geeft me extra motivatie."

J'AWAD EL KADDOURI

vrijwilliger in wzc De Pottelberg

“Respect voor de ander betekent dat je in dialoog gaat. Met bewoners, met familieleden, met medewerkers. Dat lukt alleen als je authentiek bent. Anders verlies je je geloofwaardigheid. Het anders-zijn van de ander respecteren: dat klinkt mooi, maar het is niet evident. Iedereen heeft mooie en minder sterke kanten. Het betekent ook dat elk diensthoofd zijn functie een beetje anders invult. Ook dat is authenticiteit. We zijn geen klonen van elkaar. Zelfs al werken we met hetzelfde doel en vanuit dezelfde visie.”

LIESBET D'HONT

diensthoofd bewonerszorg en kwaliteitscoördinator wzc Rustenhove

“De Groep Zorg H. Familie is voor mij een A-merk in de ouderenzorg. De sterke traditie speelt hierin een grote rol. De zusters zijn het werk begonnen, wij mogen het verderzetten. Die verbondenheid met de historiek vind ik een meerwaarde. Er zijn nog maar enkele zusters, maar de traditie zal blijven bestaan. Hun werk zetten we voort. Die wortels kan je niet verloochenen. Ze geven nog altijd inspiratie.”

KRIS CATTEEUW

verpleegkundige wzc De Pottelberg

“Kwetsbaarheid is de moed om jezelf te durven zijn, ook in moeilijke momenten. Als een bewoner overlijdt, kan ik heel emotioneel zijn. Soms schaam ik me zelfs een beetje tegenover de familie. Tegelijk vind ik dat het wel moet kunnen. Zo ben ik. Mijn medeleven komt recht uit mijn hart.”

ANN LEFEVERE

*zorgkundige en
pastoraal medewerker wzc
Rustenhove*

“Een vrouw met dementie krijgt elke dag bezoek van haar partner. Hij komt met haar wandelen en haar begeleiden bij het avondmaal. Als de familie me vraagt hoe het gaat met de vrouw, probeer ik ook altijd aandacht aan die man te geven. Ik vraag dan ook hoe het met hem gaat. De ene dag gaat het goed met hem, de andere dag weent hij stilletjes. Hij weet dat hij altijd even met ons kan komen babbelen. Hoe hij zorgt voor zijn vrouw, is echt heel mooi. Ik vind het belangrijk dat hij weet dat zijn kwetsbaarheid mag tonen aan mij.”

NELE VAN HAUWENHUYSE

*leefgroepbegeleider
wzc Sint-Carolus*

wat wij* verwachten

* = cliënten, bewoners, familieleden

“Arbeidszorgcentrum Domino geeft me **structuur en houvast** in mijn leven. Ik werk er vier halve dagen per week. Ik ervaar ook heel veel steun van De Bolster. Dankzij De Bolster heb ik een woonst en sta ik al 13 jaar op eigen benen. Met vallen en opstaan weliswaar, maar zonder steun was het me nooit gelukt.”

|

Mirella Degraeve (40),
cliënt De Bolster

“Eerder verbleef ik al in andere instellingen. Hier is het beter, omdat zelfs de gesloten afdeling naar buiten toe werkt. Dat wil zeggen dat je **nooit helemaal van de buitenwereld afgesloten bent**. Gaandeweg krijg je meer vrijheid. Het is dus niet zwart-wit, maar ergens middenin. En dat is precies wat ik vandaag nodig heb.”

|

T. B. (16), De Patio, forensische jeugdpsychiatrie

“Elke namiddag kom ik langs bij mijn mama. Ik ben blij dat ik een stukje van de zorg voor haar mee kan opnemen.

Het contact met het personeel is goed en ik voel me geapprecieerd als mantelzorger. Geregeld breng ik mijn hondje Jivy mee op bezoek, een kleine bichon frisée. De bewoners zien hem graag komen! Plezier gegarandeerd!”

Martine Verhaege (64), dochter van Denise Dekens (90) en Palmeer Verhaege (†),
bewoners wzc Sint-Carolus

“We zijn samen als koppel kunnen verhuizen naar een assistentiewoning. Wat een cadeau is dat! Wat een geluk!

Mijn man was hier meteen thuis. “**Ik ben hier gelukkig, want ik voel me hier veilig**”, zei hij. En niet te vergeten: het is hier mooi, fris en we hebben alles wat we nodig hebben. Ook de band met de andere bewoners is uitstekend. Dat geeft iedereen een goed gevoel.”

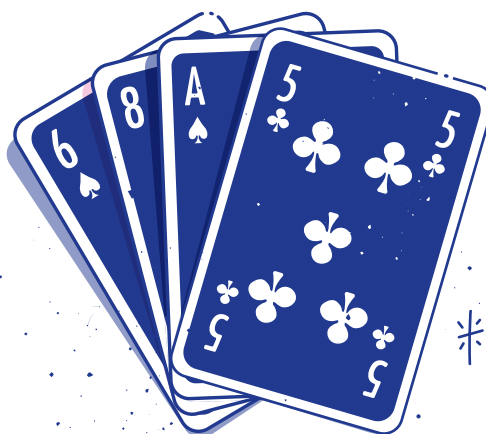
Anna Braeckveldt (81) en haar man Mathurin Vandewalle (85),
bewoners assistentiewoning Sint-Jozef

“Mijn moeder wordt hier prima verzorgd. Wat de medewerkers hier allemaal doen! Chapeau! De mensen zijn zeer empathisch en **houden rekening met de wensen van de bewoners**. Privacy is erg belangrijk voor mijn moeder, maar ze gaat wel graag kaarten in de cafetaria. Een vrijwilligster komt haar elke keer halen. Twee keer per maand is er ook een uitstap. En gisteren nog heeft mijn moeder een wandeling gemaakt in de tuin.”

Patrick Derweduwen,
zoon van Josée Millecamps (99), bewoonster wzc De Pottelberg

“Openheid en ruimte voor overleg vind ik heel belangrijk. Ik ben redelijk sociaal en ik praat graag, maar ik vind het moeilijk om hulp te vragen. Ik snap dat er regels zijn, maar **ik ben blij dat hierover dialoog mogelijk is**. Ik heb niet het gevoel dat ik verplicht ben om naar elke therapie te gaan, al zullen ze me er wel over aanspreken. Dat er een engagement van mij verwacht wordt, vind ik oké. Ik wil ook echt iets aan mijn problemen doen.”

Mieke C. (28),
patiënt PZ H. Familie

An aerial photograph of a coastal region, likely a bay or inlet, with a prominent curved shoreline. The water is a deep blue, and the surrounding land is a lighter, textured blue. The text 'De Pottelberg' is overlaid in the center in a bold, white, sans-serif font.

De Pottelberg

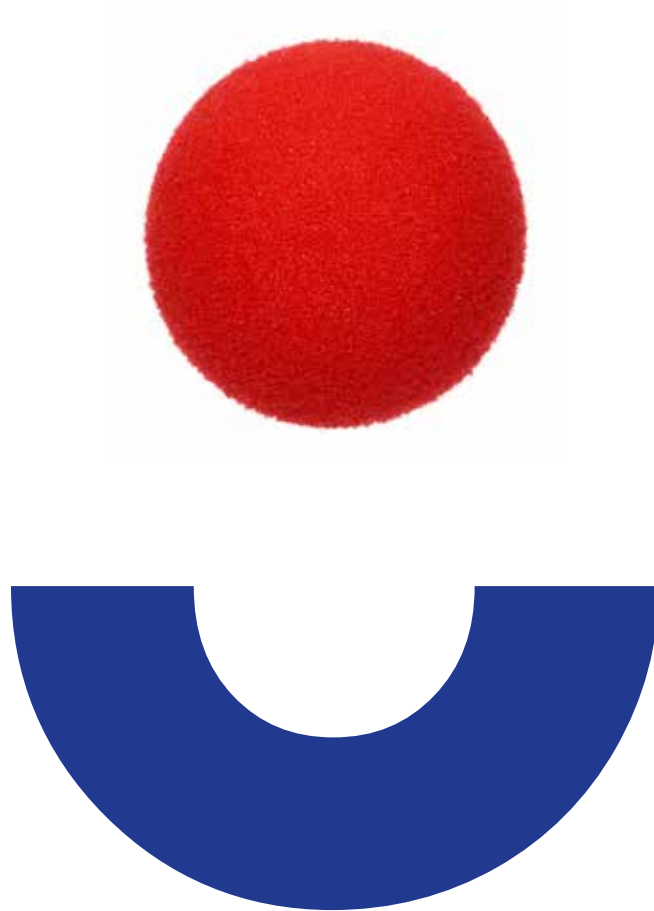
AL TOPE**TEGARE.**

De Pottelberg in Kortrijk is een dynamische organisatie met een passie voor mensen. De Pottelberg omvat een woonzorgcentrum, een kortverblijf, assistentiewoningen en een dienst voor thuiszorg.

We geloven in mensen en willen samen bouwen aan een leefklimaat waar verbondenheid en liefdevolle nabijheid gedragen waarden zijn. De Pottelberg wil een warm huis zijn waar echte ontmoeting en oprechte interesse in het verhaal van mensen, centraal staan.

De Pottelberg is een unieke plek waar je jezelf mag zijn en je helemaal thuis bent.

**plots is daar die
blik, dat gebaar,
die glimlach!**

HETTY MERSY

ERGOTHERAPEUT EN REFERENTIEPERSOON DEMENTIE

“Woezel & Niki, Tjik & Tjok en Hatsjie & Hatsjoe zijn de drie duo’s dichtbijclowns in De Pottelberg. In duo zoeken wij contact met bewoners met dementie. We doen dat met mimiek, ritme en muziek, maar zonder woorden. Met twee is de kans groter dat de bewoner met één van ons voeling krijgt. Bovendien kunnen we elk een andere rol spelen om de bewoner te betrekken.”

“De bewoner bepaalt het verloop. Hij heeft de regie. Als we als clown op tafel klimmen en de bewoner roept “Ga eraf”, dan doen we dat. De bewoner neemt de beslissingen. Ook als de bewoner zegt “Ga weg”, dan doen we dat. Maar in het weggaan piepen we dan schalks nog even naar binnen en vaak zien we dan een brede glimlach of een tinteling in de ogen. Soms duurt het even voor we contact hebben. Maar plots is daar die blik, dat gebaar, die glimlach.

Die verbinding: daar gaat het om! We voeren geen show op. We schminken ons niet. We zetten alleen een rode neus op en verkleeden ons in de tijd van toen. Met attributen spelen we in op het verleden van de bewoner: een tafellaken, een muziekdosje, een instrument...

In het begin keken collega’s en andere bewoners vreemd op. “Gaan jullie nu echt de clown uithangen?” Maar als ze zien hoe mensen met dementie even openbloeien, al is het maar één moment, dan begrijpen ze het.”

Ons steentje bijdragen

“Als dichtbijclowns stellen wij ons kwetsbaar op. We gaan mee in het verhaal van de bewoner. Ook als die jou even stevig vastpakt of mee op bed neemt. Als zorgverlener is dat niet altijd evident, maar in de rol van clown gaan we wel naast de bewoner op bed liggen. Mensen voelen zich dan geborgen en waardevol, wij krijgen een enorm voldaan gevoel in ruil.

Bezieling is nodig, durven falen evenzeer. Als een bewoner je wegduwt, is dat niet negatief, integendeel: de bewoner heeft de regie genomen. Mensen met dementie hebben hun eigen karakter, hun eigen gedrag, maar we zijn evenwaardig. Hoe klein ook de keuzes die ze nog kunnen maken, het geeft hen het gevoel dat ze nog meetellen, dat er naar hen geluisterd wordt. We mogen ons niet boven die mensen stellen. Ook als ze iets ‘verkeerd’ doen of zeggen: dat is niet meer relevant. Zeggen ze op maandag dat het donderdag is, dan heeft het geen zin hen te corrigeren. Roepen ze dat ze naar huis willen, dan helpt het niet om te antwoorden dat ze hier wonen. Neen, je kunt beter meegaan in hun beleving en er een positief verhaal van maken.

We zijn blij dat de houding van de samenleving tegenover mensen met dementie langzaam aan het veranderen is. Wij kunnen ons steentje daartoe bijdragen. Dat we voor dit initiatief de Health Care Award als Beste Zorgteam van het Jaar hebben gekregen, geeft ons vleugels.”

“Wat mijn man het belangrijkste vindt aan een woonzorgcentrum? Een goede verzorging komt uiteraard op de eerste plaats. In De Pottelberg kan hij wat dat betreft op beide oren slapen. Iedereen doet er alles aan om het Marc zo comfortabel mogelijk te maken. Duikt er ergens een wondje op, dan wordt dat onmiddellijk verzorgd. Moet de rolstoel wat aangepast worden? Het gebeurt zonder fout. Marc is altijd een heel actieve en gedreven man geweest. Door ziekte voelt hij zijn krachten afnemen. Hij is gelaten, maar tegelijk ook dankbaar voor de zorg.”

ANNIE OLIVIER-VANDAMME
ECHTGENOTE VAN MARC OLIVIER,
BEWONER WZC DE POTTELBERG

|| Elke bewoner verdient respect en waardering.

“Ook lekker en gezond eten staat hoog op zijn verlanglijstje. De Pottelberg is op dat vlak een echt zorghotel. Maandelijks wordt op de afdeling naar de mening en de wensen van de bewoners gepeild. Marc is altijd een volksmens geweest met heel veel contacten. Gezelschap en sociaal contact doen hem plezier. In de zomer gaan we graag naar het terras en als het kouder wordt naar de cafetaria. We zoeken de ontmoetingsplaatsen op. Vroeger heeft Marc met de directie van De Pottelberg samengewerkt voor het realiseren van de assistentiewoningen. Hij krijgt nog altijd respect en waardering en dat doet hem veel deugd. Elke bewoner verdient respect en waardering. Zelf heeft Marc ook veel respect voor alle personeel en de andere bewoners. De rustige vriendelijkheid in de omgang hier, geeft hem een goed gevoel.

Marc is altijd zeer gelovig geweest en vindt de beleving van zijn geloof belangrijk. Ook hieraan besteedt De Pottelberg op een goede manier aandacht.”

Een zegen

“Als echtgenote kan ik met elke vraag of bekommernis terecht. Bij de hoofdverpleegkundige of een verzorgende,

altijd krijg ik een afdoend antwoord. Geregeld is er ook een bijeenkomst voor partners van bewoners. Een mooi initiatief, maar er komt niet zoveel respons en zelf heb ik er ook geen nood aan. Ik sta wel achter het idee van een familieraad.

Wat mij stoort, is de negatieve sfeer rond woonzorgcentra. Als iemand hoort dat mijn man in het rusthuis verblijft, dan kijken ze me vaak vol medelijden aan. Terwijl ik niets anders kan zeggen dan dat iedereen hier zijn uiterste best doet om alle bewoners een zo goed mogelijk verblijf te garanderen. Al die negatieve berichten in de pers en op televisie doen mij pijn als ik merk welke inspanningen wzc De Pottelberg levert. Natuurlijk heb ik ook soms verdriet. Elke avond als ik afscheid heb genomen van Marc en alleen thuiskom, ervaar ik een verdriet dat voortkomt uit het wegdeemsteren van een huwelijk van inzet, werken, engagement, vriendschap en kameraardschap. Maar het is een zegen en een groot geluk dat er een plek als wzc De Pottelberg bestaat. Thuisverzorging was onmogelijk geworden. Ik ben enorm dankbaar voor wat De Pottelberg betekent in ons leven.”

even waardig heid

H E I D E V E N
G - D - M
A A R

soj. searching

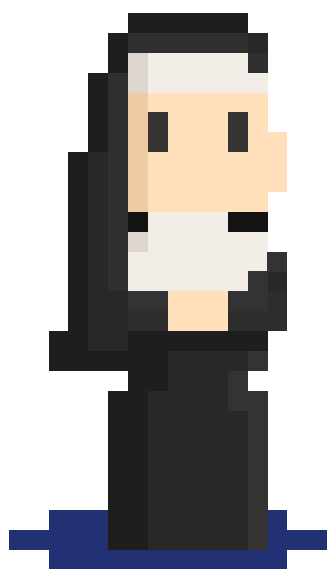
X W D I E H N E D N O B R E V D V Z A H
 P Q P X J E B R L C Y V W P T Z B P V S
 V W A U L K E B G T B Y P R Z V Z T Y T
 Q I P B L X Z Q E G I T V Z U G A O C V
 Q Q U S T K I L A Z U S T E R S N E P C
 C K Q B I O E E I B Y G X O W M T M H A
 P R Y P E R L Z U Y S M Z S G E L O O F
 S O N G T E I N L Y G V Z B L T H Q K L
 W R W N I G N I I W P F J I A E Z F D Z
 G F T M C I G V D G G P Q G N A H G N T
 F F A M I L I E A V F L Y O J M S E Q B
 N A C N T L S X R O H C J M U W Y N V B
 V F G Y N I B O O O H M V Z E O B G M W
 M R W X E W T X D R U G I J E R B A P I
 I T O J H J X G Q K E H G S O K Q G R N
 S D W K T I K K W E T S B A A R H E I D
 U N E R U R H W C C H O P U E V S M Q O
 R G S J A V Y Q O T G C H E P Y K E C T
 F E W D Q D S X Z I I V K J C K L N R Y
 N R H N U Y P M H E D S R E R T A T B C

- authenticiteit**
- bezieling**
- engagement**
- familie**
- zusters**
- geloof**
- vrijwilliger**
- kwetsbaarheid**
- respect**
- rust**
- teamwork**
- verbondenheid**
- zorg**

rust.

nun

second
to nun

WIE IS SOFIE VERSCHEURE?

Sofie Verscheure (°1963) is regentes Nederlands-Geschiedenis-Godsdienst. Ze begeleidde 13 jaar bezinningsdagen voor jongeren en was proost van de jimploeg binnen VKSJ WEST. Ze is in de eerste plaats geboeid door de kracht van woorden en poëzie. Kalligrafie is voor haar een middel om vorm te geven aan die woorden en hun betekenis. Sinds 1992 vertaalt Sofie haar passie voor mensen, spiritualiteit en woorden in Symposium, de Brugse woordenwinkel. Zij lag ook mee aan de basis van YOT, een labo voor levensbeschouwing en ruimte voor perspectief.

de gelaagdheid van een millefeuille

SOFIE VERSCHEURE

“Mijn moeder overleed op 40-jarige leeftijd. Ik was 14 jaar en ik voelde me heel boos. Ik weet nog dat ik toen het besluit nam: als het leven zo kort kan zijn, dan wil ik straf leven. Ik wil eruit halen wat eruit te halen valt, maar dan wel op een zinvolle manier. Zin en vol. Het moet betekenis hebben. En ik ga er ten volle van genieten. Die ervaring is heel bepalend voor mij geweest. Tot op vandaag.”

“Ik heb jaren met plezier in het onderwijs en het vormingswerk gestaan, maar na een sabbatjaar ging ik voor mijn grote droom. Ik was altijd al geboeid door woorden, poëzie en kalligrafie. Op een dag plaatste ik in een zotte bui twee kaartjes tegen mijn venster raam. De woordenwinkel was geboren. De kaartjes stonden er pas toen een verliefde jongeman binnenkwam en vroeg of ik een gedicht voor zijn vriendin kon kalligraferen. Even later vroeg een oudere heer om een tekst uit te schrijven voor zijn overleden vrouw. En zo is het almaar meer gegroeid. Vandaag is ‘Symposion’ een woorden- en geschenkenwinkel, maar ook een ontmoetingsplaats met een stille ruimte waar mensen tot rust kunnen komen. Wij zoeken woorden voor momenten die ertoe doen.”

Vakantie!

“Weet je wat een millefeuille is? Dat is een gebakje van bladerdeeg met heel veel laagjes. De dingen die ons omringen, hebben ook zoveel laagjes. We moeten er alleen meer oog voor hebben. Als ik ‘s morgens naar het werk fiets, dan kan ik dat

zien als een noodzakelijke verplaatsing, maar ik kan er ook tien minuten vakantie van maken! Dingen krijgen een andere betekenis als je er op een andere manier naar kijkt. Zo wil ik mensen inspireren tot een rijker, gelaagder, boeiender leven.

Authenticiteit vind ik een heel belangrijke waarde. Voor mij betekent het niet originaliteit of terug naar de bron, maar eerder verbondenheid. Wie terugkeert naar de bron, kijkt in het verleden. Ik hou meer van het beeld van een stroom: die brengt je naar de toekomst. Hetzelfde heb ik met het woord traditie. Traditie is geen terugkeer naar de oorsprong, maar een verbondenheid met iets groters. In die verbondenheid vind ik authenticiteit.

Ook bezieling en spiritualiteit spelen een grote rol in mijn leven. Bezieling is voor mij wat van binnen komt. Als twee muzikanten exact dezelfde melodie spelen, kan het gebeuren dat je voor de ene een beleefd applaus geeft, terwijl de ander je tot tranen toe ontroert. Het verschil noem ik bezieling. Of je nu verpleegkundige bent, verzorgende of muzikant: als het van binnen komt, is het zoveel mooier en waardevoller.

Soms noem ik mezelf een perspectiefontwikkelaar. Ik breng graag een dynamiek op gang. Een mooie visie hebben is één ding. Die visie tot leven brengen, is een ander paar mouwen. Elke medewerker kan een andere betekenis geven aan authenticiteit of bezieling. Dat is het mooie eraan. Zo krijgt die visie de gelaagdheid van een millefeuille. Terwijl we toch allemaal verbonden zijn door dat ene grote verhaal.”

Sint-Carolus

DROMEN? IK HEB HET GEVOEL

DAT IK ALLES HEB WAT IK WIL.

HET PERSONEEL EN DE VRIJWILLIGERS

VERDIENEN EEN PLUIM!

Sint-Carolus in Kortrijk heeft een vooruitstrevende visie op kwaliteitsvolle ouderenzorg. De nadruk ligt op zorg met net dat tikkeltje extra voor de bewoners. De site Sint-Carolus beschikt over een woonzorgcentrum, assistentiewoningen en een kortverblijf.

Leven en genieten op een hoog niveau staat centraal in Sint-Carolus. 'Het goede doen om de goede reden' is het uitgangspunt van elke medewerker. Binnen een ja-cultuur zorgen we voor optimale, onderhandelde zorg. We gaan steeds in dialoog met de bewoner om een excellente ondersteuning op maat te garanderen. Dankzij een sterk team dat nauw samenwerkt en het voortdurende leren en innoveren, blijven we altijd een stapje voor.

de Chiro inspireert mij tot op vandaag

MIEKE DEBELS
LEEFGROEPBEGELEIDER EN
PASTORAAL MEDEWERKER
WZC SINT-CAROLUS

“De Chiro speelt een zeer belangrijke rol in mijn leven. Ik ben er actief sinds mijn zesde en heb alle geledingen doorlopen: lid, leiding, groepsleiding, volwassenenbegeleiding en kookploeg op kamp. Ik doe het tot op vandaag en ik haal er veel kracht uit. De Chiro heeft me veel bijgebracht: verantwoordelijkheidszin, creativiteit, initiatief nemen... Ze houdt me jong en geeft me energie. Als jong meisje was ik zo begaan met de Chiro, dat mijn ouders voorspelden: “Jij zult nooit een man vinden, want je bent getrouwd met de Chiro.”

“Samen dingen doen in een heel diverse groep waarin iedereen zichzelf kan zijn, is het mooiste wat bestaat. Dat zoek ik ook in mijn team. Sommigen noemen me ‘Moeder Mieke’ en ik wil inderdaad dat iedereen zich hier thuis voelt. Elkaar helpen, mensen een goed gevoel geven: daar streef ik naar. De Chiro heeft me ook geleerd om niet bang te zijn voor veranderingen, om open te staan voor nieuwe ideeën.”

Zingen

“De kaars van de Chiro heb ik gekregen als dank. Af en toe laat ik ze even branden. Onlangs nog, toen ik slecht nieuws

kreeg over een familielid. Door die kaars voel ik een grote verbondenheid. Die voel ik ook als we samen zingen op kamp, of hier in het woonzorgcentrum met de bewoners. Zingen brengt mensen samen. Zelfs bewoners met dementie die maar weinig praten, zingen graag mee. Muziek maakt veel los.

Op onze afdeling staan we voor een ja-cultuur. We gaan altijd in dialoog. Als iemand wat langer wil slapen, dan passen wij de organisatie daarop aan. Heeft iemand een wens, dan proberen wij die te vervullen. Zo was er een man die vaak op bezoek kwam bij zijn vrouw met dementie. Zij was niet meer mobiel, maar hij wou zo graag nog even

met haar samen in de zetel zitten. We hebben toen met de tillift de dame in de zetel kunnen plaatsen. Het lijkt iets kleins, maar die man was zo gelukkig en de vrouw was heel rustig naast hem in de zetel.

Ik voel me goed tussen mensen. Oudere mensen op het werk of jonge mensen in de Chiro, dat maakt niet uit. Ook mijn drie kinderen zijn vandaag actief in de Chiro. Want jawel hoor, die man heb ik toch aan de haak kunnen slaan. Ondanks de voorspelling van mijn ouders. We zijn al 24 jaar gelukkig samen!”

verbondenheid

RACHEL DECOCK
(97) BEWOONSTER
WZC SINT-CAROLUS

“Ik voel me nog jong van geest. Ik ben de hele dag bezig: lezen, schrijven, mailen, moeilijke quizzen oplossen, bezoek ontvangen... Ik lees nog elke dag De Standaard en ik vul het kruiswoordraadsel in. Ik heb geen tijd om me te vervelen.”

“Ik woon hier ondertussen 4,5 jaar. Mijn man en ik woonden vroeger in een mooi huis in Menen. Later ben ik verhuisd naar een appartement in Kortrijk. Ik ben al 33 jaar alleen. Ik heb een aantal TIA's gehad en ben ook enkele keren gevallen, maar ik heb er gelukkig niets aan overgehouden. Mijn zoon, dr. Paul Lodewyck die arts was in PZ H. Familie, raadde me aan om een verhuis naar een woonzorgcentrum te overwegen.

Neen, ik zag er niet tegenop. We waren thuis met acht kinderen en ik ben altijd op internaat geweest. Ook als leerkracht was ik jarenlang intern in Tielt. Weet je, ik voel me vrij hier. Ik leef mijn persoonlijk leven en doe wat ik graag doe. Toen ik 96 jaar was, heb ik een iPad gekocht. Dankzij het internet heb ik contact met mijn drie kinderen, acht kleinkinderen en dertien achterkleinkinderen. Ik ben veel bezig op internet. Mijn kleinzonen bedenken speciaal voor mij heel moeilijke quizvragen en dan ben ik daar een tijdje zoet mee. De medewerkers zijn vriendelijk en attent:

ze spreken me altijd aan als mevrouw Decock. Zo heb ik het graag. We slaan geregeld een praatje en we lachen samen, maar ik sta op mijn privacy. Als ik bezoek heb, dan respecteren de medewerkers dat en dan brengen ze mijn maaltijd later. Dat soort kleine dingen zorgt ervoor dat ik me hier thuis voel.

Op mijn appartement had ik vroeger ook hulp nodig: om te poetsen en te koken, om mij aan te kleden en mij te verzorgen. Die hulp krijg ik hier ook. Maar wat ik zelf kan, dat doe ik zelf. Daar sta ik op.”

||

Ik doe hier mijn zin.

DOMINO

“Niet gelijkwaardig, maar wel evenwaardig. We zijn niet gelijk, wel zijn we allemaal even veel waard. Op alle vlakken. In de gezondheidszorg waren er vroeger veel ivoren torens. Nu staan hulpverleners en artsen gelukkig veel dicht bij hun cliënten of patiënten. Ook in Domino probeert de begeleiding zeer toegankelijk present te zijn. We staan dicht bij onze medewerkers en dit vanuit een oprecht gevoel van evenwaardigheid.”

MIEKE ROSSEEL

werkvloerbegeleidster Domino

“Toen ik hier begon te werken, deed ik soms alsof verwijten van jongeren mij niet deerden. Ik vond het moeilijk om me kwetsbaar op te stellen tegenover de jongeren. Maar ik heb ervaren dat je een betere band met hen ontwikkelt als je zelf ook je fouten durft toe te geven. Natuurlijk ga ik niet graag de mist in. Maar als je eerlijk en open communiceert, dan krijg je begrip en dan kan je samen naar een oplossing zoeken.”

XENIA VERCRUYSE

groepsleiding De Patio

COLLEGA'S GGZ OVER

Kwetsbaarheid
Authenticiteit
Evenwaardigheid
Verbondenheid
Bezieling

"Ik durf me te tonen als mens, ook als het even niet goed gaat. Ik ben sinds kort verantwoordelijke van het activiteitencentrum. De 'cliënten' zijn er 'medewerkers'. Het liep niet meteen van een leien dakje. Ja, ze hebben me wel eens een traan zien laten. Maar ik ben het gesprek aangegaan. Open en kwetsbaar. Sinds dat gesprek is er veel veranderd. Ze zien mij anders nu en ze appreciëren me."

BARBARA VANDENBROUCKE

*hoofdverantwoordelijke
activiteitencentrum TrACee*

"Als therapeut kwetsbaarheid toelaten, leer je niet op de schoolbanken. Dat leer je door ervaring. De therapeutische relatie is voor mij belangrijker dan de therapie op zich. Je stapt in een relatie met de cliënt. Dat veronderstelt dat je kwetsbaar durft te zijn. Dat je je niet altijd als de expert opstelt. Soms krijg ik tranen in mijn ogen als ik de verhalen van cliënten hoor. Dat verberg ik niet. Dat laat ik toe."

SOPHIE DE GROOTE

psychologe PZ H. Familie

"Authenticiteit is één van de redenen waarom ik psychiatisch verpleegkundige ben geworden. Het operatiekwartier, wondzorg, de spoedgevallendienst: allemaal goed en wel, maar ik geef vooral graag warme zorg. In de psychiatrie werk je met jezelf als instrument. Je hebt geen materiaal of technologie. Alleen jezelf. Mijn patiënten moeten het met mij doen. Met wie ik ben. Ik ben dan ook altijd mezelf in mijn werk. Ik zou niet anders kunnen."

NATHAN SIEMONS

*psychiatisch verpleegkundige
PZ H. Familie*

"Iedereen is gelijk op het werk. Omdat iedereen kinderen heeft, zorgen we samen dat onze vakanties op elkaar afgestemd worden. Ik voel me ook verbonden met de leefgroep. Als er iets te beleven valt, dan wordt iedereen uitgenodigd. Niemand wordt vergeten. Dat is een leuk gevoel."

AICHA REDDAHI

*onderhoudsmedewerker
De Korbeel*

rest.

Rustenhove

MIJN MOEDER VOELT ZICH HIER GOED.

IK BEN BLIJ EN OPGELUCHT DAT ZE

NOOIT MEER ALLEEN IS.

Rustenhove is een toonaangevend leef- en zorgdorp in Ledegem met 132 woonegelegenheden in een groene oase van rust. De missie van Rustenhove is dat de bewoners zich goed in hun vel voelen. Hiervoor realiseert Rustenhove kwaliteitsvolle ondersteunende zorg binnen een gezellig kader, de bewoner met zijn wensen en verlangens wordt centraal geplaatst en het team verbindt er zich toe om er op elk moment voor hen te zijn.

Zowel de bewoners van het woonzorgcentrum, de assistentiewoningen en het kortverblijf als de bezoekers van de dagverzorgingscentra en het lokaal dienstencentrum De Kring moeten zichzelf kunnen zijn. We bieden verzorging op hoog niveau zodat ze hun zelfstandigheid zoveel en zo lang mogelijk blijven behouden.

een rozenkrans vol symboliek

ADMINISTRATIEF MEDEWERKSTER ELIEN VANDEPUTTE
OVER DE BETEKENIS VAN HAAR ROZENKRANS

“Toen me voor de jaarlijkse denkdag van de werkgroep Leven gevraagd werd een voorwerp mee te brengen dat een bron van kracht voor mij illustreert, dacht ik aan deze paternoster. Een paternoster of rozenkrans bestaat uit vijftig kleine kralen en vijf schakels. Elke schakel staat voor mij symbool voor iets dat me nauw aan het hart ligt.”

“De eerste schakel is mijn gezin: mijn man, mijn zontje en ons tweede kindje dat op komst is. Zij geven mij elke dag energie. Mijn familie vormt de tweede schakel. De paternoster was van mijn overleden grootmoeder. Zij woonde naast ons en wij hadden een heel goede band. De derde schakel zijn mijn collega’s. Een toffe groep! De rozenkrans is een ketting en als team zijn wij dat ook: een geoliede machine die goed op elkaar is ingespeeld. Is er iemand ziek, dan springt er altijd iemand in om ervoor te zorgen dat alles blijft draaien. We vertrouwen elkaar en kunnen op elkaar rekenen. Schakel vier is mijn vriendenkring buiten het werk met wie ik plezier maak en me kan ontspannen. De laatste schakel staat voor mijn geloof. Ik ben katholiek opgevoed, maar ik vul mijn geloof op mijn eigen, persoonlijke manier in. Bij belangrijke momenten in het leven brand ik wel eens een kaars en ik sta geregeld even

stil bij mezelf en hoe ik in het leven sta. Kwetsbaarheid vind ik een mooie waarde. Het vergt moed om je kwetsbaar op te stellen, maar ook om de kwetsbaarheid in de ander te zien. Als iemand zich komt aanmelden, neem ik de tijd om goed te luisteren naar het verhaal, naar de noden, de wensen. Kwetsbaarheid is voor mij ook feedback kunnen verdragen en het zien als een kans om te groeien.

Ik besef dat ik met mijn verhaal over een paternoster mezelf ook kwetsbaar opstel. Velen vinden geloven niet meer van deze tijd. Ik wil ook niet ‘het tante nonneke’ van de bende zijn. Maar voor mij gaat die paternoster over wie ik ben, over mijn gezin, over plezier maken, over zingeving... Dit is wie ik ben.”

ik draag de koers in mijn hart

PALMA DUMOULIN
(96) BEWOONSTER
WZC RUSTENHOVE

“Ik heb altijd hard gewerkt. Jarelang heb ik in de slagerij gestaan. Mijn man Lucien Vlaminck was wielrenner. In 1939 werd hij derde in de Ronde van Frankrijk! Het jaar daarop brak de oorlog uit en werd de Ronde enkele jaren niet georganiseerd. Toen het vernieuwde wielermuseum KOERS in Roeselare onlangs zijn deuren opende, was er een mooie stand gebouwd voor Lucien.”

“Na zijn wielercarrière zijn we samen de slagerij begonnen, rechtover wzc Rustenhove in Ledegem. Veel mensen kennen mij hier ‘Van Vlaeminckes’. Lucien is jammer genoeg 25 jaar geleden overleden.

Tot mijn 92 jaar ben ik thuis blijven wonen. Na een val liep ik een polsbreuk op. Sindsdien was ik niet meer op mijn gemak. Ik heb zelf gekozen voor het woonzorgcentrum. Eerst verbleef ik elders, maar toen er een plaats vrijkwam in Rustenhove, heb ik geen moment getwijfeld. Rustenhove heeft een goede naam, en terecht. Ik snap niet waarom zoveel mensen bang zijn van het woonzorgcentrum. Ik heb hier sinds mijn pensioen altijd vrijwilligerswerk gedaan. Ik wist dus perfect hoe het er hier aan toeging. Ik kwam geregeld bij mensen op bezoek en ik hielp mensen met een rolstoel.”

Lekker en gezond

“Belangrijk voor mij is de mooie kamer. Weet je, ik ben eigenlijk wel graag alleen, maar mijn deur staat altijd open. Zo eventjes rap een babbeltje slaan of efkes wuiven als er iemand passeert, dat doet me deugd. Voor de rest sta ik op mijn privacy. Hier op mijn kamer kan ik in alle rust naar de koers of naar het voetbal kijken. Ja, ik volg het nog allemaal hoor. Als slager mochten wij hier indertijd vlees leveren. Ik weet nog

goed dat de directie toen al extra mals vlees vroeg voor de bewoners, mooi in porties gesneden. En vandaag merk ik die aandacht voor lekker en gezond eten nog altijd in de menu's. De maaltijden zijn vers en erg goed.

De activiteiten zeggen mij niet zoveel. Behalve Bingo dan. Als er koers is en Bingo, dan is het moeilijk kiezen. Soms ben ik hier zo hard aan het supporteren, dat de mensen komen vragen of er iets met me scheelt! De koers zit in mijn hart. Ik ben lang secretaresse geweest van de Vereniging van Ex-renners. Binnenkort gaan we met het woonzorgcentrum op uitstap naar het wielermuseum. Ik kijk er heel erg naar uit.

Ik hoor het mijn vader nog zeggen: wees tevreden met wie je bent en met wat je hebt. Ik heb zijn karakter geërfd. Ik voel me hier prima.”

De hevigste supporter van Koen Naert is zijn zus Evelien, zorgkundige in wzc Rustenhove in Ledegem.

6.30 - 7.30 uur

Toen ik in het brandwondencentrum werkte, vertrok ik elke morgen om 6.00 uur. Nu kan ik wat langer slapen. In principe tot 7.30 uur. Maar met peuter Finn van 22 maanden in huis, is dat meestal een uurtje vroeger.

Ik heb geen moeite met vroeg opstaan. Alles begint met passie. Het is een luxe om te doen wat je graag doet. Dat gevoel had ik als verpleegkundige en ik heb het vandaag ook als atleet. Als atleet moet ik wel strenger over mijn slaap waken. Ideaal is als ik minimum 9 uur slaap heb. Als verpleegkundige lukte dat niet door de vroege en late diensten.

8.00 uur

Mijn eerste werk 's morgens is Finn verzorgen. Mijn vrouw is dan al naar haar werk. Ik maak Finn klaar en breng hem naar de kinderopvang. Eerst maken we samen nog een puzzel of lees ik een boekje voor. Soms ga ik van de kinderopvang naar de winkel voor enkele boodschappen. Dan hoef ik dat na mijn ochtendtraining niet meer te doen.

9.30 uur

Rond half tien begint mijn eerste looptraining. Ik vertrek van thuis in Oostkamp en loop een 2-tal uur. Als atleet ben ik vaak op mezelf aangewezen. Ik loop alleen. Ik ben wel omringd door

een sterk team, maar het voelt toch helemaal anders dan als verpleegkundige. Dat was wel even wennen. In het brandwondencentrum had ik altijd collega's in de buurt. Ik voelde me daar heel goed. We hadden respect voor elkaar. Dat is voor mij heel belangrijk: respect geven en respect krijgen.

11.30 uur

Onmiddellijk na de eerste training moet ik recupereren en mijn eiwitten en koolhydraten op peil brengen. Als ik nog geen boodschappen deed, dan doe ik ze nu. Veel fruit en groenten. 's Middags maak ik altijd een koude maaltijd: een slaatje of brood. Afhankelijk van het trainingsprogramma. Ja, ik moet voortdurend tellen en rekenen.

13.00 uur

Na de maaltijd doe ik een powernapje en neem ik tijd voor meditatie. Ik heb zes jaar geleden een techniek aangeleerd om mezelf tot rust te brengen. Ik heb daar nood aan. Als atleet, maar ook als mens. Ik mediteer met mantra's en klanken die het zenuwstelsel beïnvloeden. Ik haal daar kracht en rust uit.

14.00 uur

Na de middag werk ik wat in huis. Mijn administratie bijhouden, de was plooiën, de maaltijd voor 's avonds voorbereiden, het huishouden... Mijn vrouw werkt als product manager. Ik doe mijn deel van het huishouden. In mijn werk en mijn sport ben ik een pietje precies. Ik ben dan ook enorm gemotiveerd. In mijn vrije tijd ben ik meer een losbol. Dat gevoel van vrijheid heb ik hard nodig. Ik maak zelden plannen, kijk zel-

den vooruit. Dat laat ik liever aan mijn vrouw over.

16.30 uur

Tijd voor een tweede training. Vroeger moest ik het evenwicht tussen mijn werk als verpleegkundige en mijn sport goed in de gaten houden. Nu kan ik me helemaal op het lopen concentreren. Dat is een luxe. Al mis ik soms wel de collega's. De gesprekken, de sfeer. De zorg voor mensen die door zware brandwonden niets meer kunnen en die je dan toch kan helpen om de activiteiten van het dagelijkse leven weer op te nemen... Dat vind ik bijzonder waardevol. Respect voor alle mensen in de zorg!

18.00 uur

Na mijn training haal ik Finn op in de kinderopvang en beginnen de avondrituelen. Meestal kook ik zelf, heel af en toe gaan mijn vrouw en ik uit eten. We maken graag tijd voor elkaar. Gewoon wat babbelen, chillen of tv kijken. Ik heb een hele drukke periode achter de rug. Nu staat de boog wat minder gespannen. Gelukkig maar.

21.30 uur

We kruipen vroeg onder de veren. Dat moet om fit te blijven en mijn lichaam rust te gunnen. Als atleet zoek je je grenzen op, maar moet je ook voldoende recupereren. Als verpleegkundige was dat eigenlijk net zo. Soms gaat het er heel heftig aan toe, dan weer moet je even gas terugnemen. Slaap zacht!

WIE IS KOEN NAERT?

Koen Naert (°1989) werd geboren in Roeselare. Als verpleegkundige werkte hij 3 jaar voltijds en 2 jaar deeltijds in het brandwondencentrum in Neder-Over-Heembeek. Hij combineerde die job met een carrière als atleet. In 2016 koos hij resoluut voor de sport. Met succes. Naert behaalde mooie resultaten op de 5.000 en de 10.000 meter. In 2015 schakelde hij over op de marathon. Een goede zet. Hij kon zich plaatsen voor de Olympische Spelen in Rio. Hij behaalde er een 22ste plaats. In 2018 won hij de gouden medaille in de marathon op de Europese kampioenschappen in Berlijn. Met een persoonlijk record van 2:09.51.

alles begint
met passie

KOEN NAERT

waar wij van dromen

* = cliënten, bewoners, familieleden

“Dromen? Ik heb het gevoel dat ik alles heb wat ik wil. Ja, ik heb een rolstoel nodig, maar er is altijd iemand die me helpt. Het personeel en de vrijwilligers verdienen een pluim! Wat ik zelf kan, doe ik nog zelf. Ik bel niet als het niet nodig, en dat weten ze. Dus als ik wel eens bel, dan komen ze meteen.”

Christiane Azou (73),
bewoonster wzc Sint-Carolus

“Volgend jaar wil ik trouwen met mijn vriendin. Ik wil er voor haar zijn, zoals zij er is voor mij. Ik zie een mooie toekomst voor ons weggelegd. Graag wil ik ook mijn job als thuisverpleegkundige weer opnemen. Ik ben geboren om verpleegster te worden, zeg ik altijd. Zodra ik er fysiek en emotioneel klaar voor ben, wil ik graag mijn patiënten terugzien. Mijn job is mijn leven.”

Mieke C. (28),
patiënt PZ H. Familie

“Ik ben blij dat ik hier zit. Ja, ik amuseer me hier. Ik weet dat ik anders de weg kwijt zou geraken, dat ik op het slechte pad was. Natuurlijk verlang ik tegelijk om hier weer weg te kunnen. Ik wil me vrij voelen, zonder me voor alles te hoeven verantwoorden. Maar ik zou nog wel eens dom durven doen, ja. Ik wil echt geholpen worden. Want ik wil terug naar school. Ik wil bakker worden.”

T. S. (17), De Patio, forensische jeugdpsychiatrie

“Ik wil dat de mensen hier me aanvaarden en respecteren. Dat ze me helpen om positiever te denken. Veel mensen denken dat ik vrolijk in het leven sta. Dat lijkt alleen maar zo. Van binnen moet ik voortdurend vechten met mijn gevoelens en mijn gedachten.”

Emma L. (15), De Korbeel, kinder- en jeugdpsychiatrie

"Mijn vrouw Georgette en ik hebben alle twee jarenlang vrijwilligerswerk gedaan in wzc Rustenhove. We voelden ons hier al helemaal thuis. Zelf woonden we toen nog in een assistentiewoning. In 2015 is Georgette gestorven. Zij was 92 toen ze stierf. 70 jaar vormden we een koppel, waarvan 65 jaar getrouwd. Sinds zes maanden woon ik in Rustenhove. Eerlijk waar: **ik kan me geen betere plek voorstellen**. Ik ben klaar om te gaan, maar ik wil gerust ook nog wat blijven. Het eten is hier lekker en alle dagen verlopen rimpelloos. Ik maak me nergens nog zorgen over. Ik heb vier kinderen, acht kleinkinderen en twaalf achterkleinkinderen. Elke dag zie ik wel iemand."

Noël Sintobin (95),
bewoner wzc Rustenhove

"De activiteiten in het woonzorgcentrum spreken me niet allemaal aan. Maar geen zorg, ik kan me best alleen bezighouden. Ik heb niet zo'n behoefte aan sociaal contact.

Ik ben altijd in een koor en in een toneelvereniging geweest en muziek speelt nog altijd een belangrijke rol in mijn leven. Net als poëzie. **Als ik poëzie lees, kan ik mij terugtrekken in mijn eigen innerlijke wereld.**"

Roeland V. (80),
bewoner wzc De Pottelberg

"Zelfs de klusjesman knikt ons **vriendelijk** toe en vraagt **oprecht geïnteresseerd** hoe het met ons gaat. Die vriendelijkheid hoort tot de cultuur van het huis. Heel mooi is dat!"

Anna Braeckveldt (81) en haar man Mathurin Vandewalle (85),
bewoners assistentiewoning Sint-Jozef

"Ik ga Japanologie studeren. Japan boeit me mateloos: de cultuur, de geschiedenis, de religie... Toen ik mijn voornemen bekend maakte, kreeg ik alle steun en veel goede raad vanuit De Bolster. **Ooit wil ik in de regio Kyoto gaan wonen**. Ik zou er Engelse les kunnen geven. Het is er heel mooi. Het is een droom die ik koester."

Kurt Vanleene (33),
cliënt De Bolster

Sint-Jozef

MIJN MAN WAS HIER METEEN THUIS.

"IK BEN HIER GELUKKIG, WANT IK VOEL

ME HIER VEILIG", ZEI HIJ.

Sint-Jozef is een geborgen plek, geïntegreerd in de Oostkampse gemeenschap. De zorg is er warmmenselijk en er valt altijd iets te beleven.

In ons eigentijdse leef-en zorgdorp staat gastvrijheid centraal. De familiale, open en huiselijke sfeer zorgen ervoor dat zowel de cliënten als de medewerkers er zich helemaal thuis voelen.

We bieden een brede waaier aan kwalitatieve dienstverlening: woonzorgcentrum, assistentiewoningen, kortverblijf, dagverzorgingscentrum en het lokaal dienstencentrum. Samen met u zoeken we naar een passende woonzorgformule die aansluit bij uw noden en wensen. Iedereen is welkom!

elke foto opent deuren naar verhalen

JAN MORTIER
VERPLEEGKUNDIGE
WZC SINT-JOZEF

“Mijn ouders wonen zelf in een assistentiewoning in Ter Haeghe. Ze zijn er gelukkig. We hebben altijd in Oostkamp gewoond. Ik ken veel bewoners, of zij kennen een tante of een schoonbroer van mij.”

“Fotografie is mijn passie. Ik maak geregeld foto’s in het woonzorgcentrum. Opeen afdeling hangt een serie op canvas van bewoners, sommigen met een achterkleinkind. Van elke nieuwe bewoner neem ik ook een foto met eventueel een voorwerp dat iets over hem of haar vertelt. Dan praat ik even met die bewoner, stel hem op zijn gemak en laat hem wat vertellen over vroeger. Dat schept een band. Zelfs tijdens het nemen van pasfoto’s krijg ik soms hele levensverhalen te horen.

Al die beelden hangen uit op de afdeling. Elke foto onthult iets over iemands levensverhaal. Foto’s openen deuren naar emoties en naar het verleden. Ze stimuleren persoonlijke zorg.”

Een kwinkslag

“Zorg zit in mijn genen. Ik ben niet zo’n prater, eerder een luisteraar. In mijn foto’s toon ik mijn liefde voor elke mens. Als die persoon overlijdt, vraagt de familie dikwijls of ze de foto als bidprentje mogen gebruiken. Dat is een eer. Zo was er onlangs een vrouw met dementie. Ze liet zich gewillig fotograferen bij een boom. Toen ze stierf, maakte de familie een bidprentje met een mooi drieluik.

Authenticiteit vind ik belangrijk. Ik kan mezelf zijn op het werk. Humor maakt deel uit van wie ik ben. Als er tijdens een vergadering spanning in de lucht hangt, durf ik wel eens met een

kwinkslag de sfeer te ontladen. Ik kan niet lang ernstig blijven. Af en toe breng ik ook mijn hondje Alice mee naar het werk. Alice is een kleine Russische Toy Terriër. Een grote cavia op lange poten, zeg maar. Alle bewoners zijn er gek op. Het doet deugd om te zien hoe bewoners plezier hebben.”

||
**In mijn
foto's toon
ik mijn
liefde voor
elke mens.**

bezielin

CHRISTINE BRUGGEMAN
DOCHTER VAN BEWOONSTER ALICE
WZC SINT-JOZEF

ng

Ik wist meteen: die ziet mijn moeder graag.

“Als vormingsverantwoordelijke van een internationale groep van mensen met en zonder mentale beperking, ben ik zelf erg begaan met zorg en waarden. Toen mijn moeder in het woonzorgcentrum kwam wonen, waren mijn verwachtingen torenhoog. Ik was erg kritisch, zag niets door de vingers. Het kon nooit goed genoeg zijn voor mijn moeder. Een vriendin wees me erop dat ik niet meer redelijk was. Ik wou de perfectie. Maar perfectie bestaat niet.”

“Ik was ooit eens heel kort tegen een verpleegkundige. Ik had er meteen spijt van en ik ben op mijn stappen teruggekeerd. “Is er iets?” vroeg ze. “Ik wil mij verontschuldigen.” “Allee gij...” Dat moment zorgde voor verbondenheid. Zij begreep dat ik het moeilijk had mijn moeder zo kwetsbaar te zien. Ik begreep dat zorg nooit perfect kan zijn.

Mijn moeder is drie jaar na haar opname overleden. Ik voel nog altijd een sterke verbondenheid met sommige medewerkers hier. Zij zijn me als mens nabij geweest voor iemand die me zeer lief was. “Ga jij me verzorgen?” had mijn moeder indertijd gevraagd. “Nee, dat lukt me niet dag en nacht.” Maar hier, als team, konden de medewerkers van Sint-Jozef dat wel. Ik ben daar heel dankbaar voor.”

Die ene blik

“Betrokkenheid maakt veel goed. Moeder had een zware beroerte gehad en kreeg hierdoor epilepsieaanvallen. Ze ging snel achteruit. Plots komt een verpleegkundige binnen. “Alice, ik ga morgen met verlof” zei ze. Ik zag de tranen in haar ogen en ik

wist: die ziet mijn moeder graag. Ze vreesde dat moeder zou sterven tijdens haar verlof. Die ene blik vol liefde, bracht zoveel mildheid en warmte over me heen.

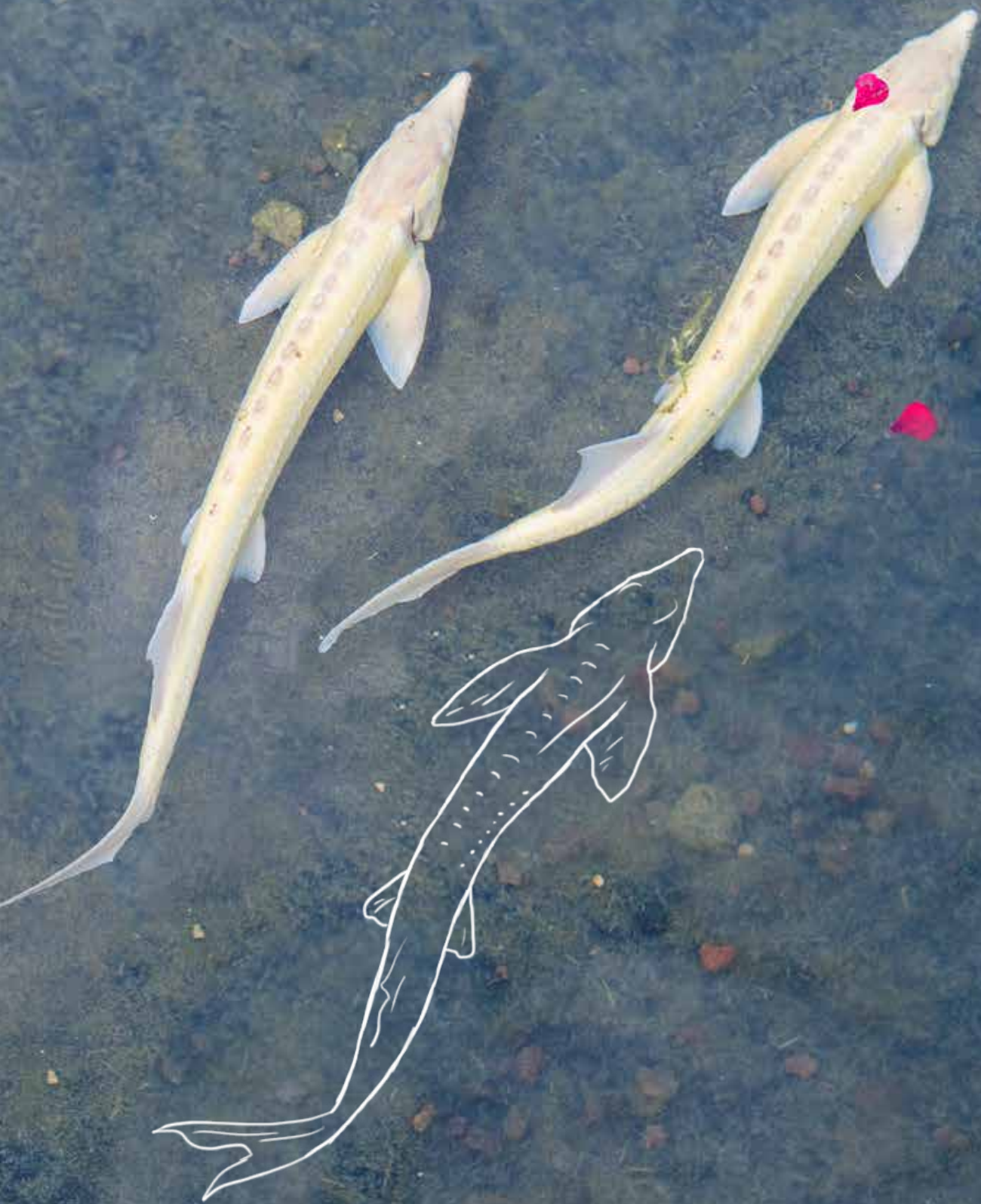
Het hele team, de sociale dienst, de pastorale medewerkers, de onthaalmedewerkers, zelfs iemand van de boekhouding toonde zich betrokken. “Hoe gaat het met uw moeder?” Ook de mensen van de keuken ben ik dankbaar. Moeder had gemalen voeding nodig. Vaak krijg je dan een prakje op je bord. Hier krijg je fingerfood met afzonderlijke gerechtjes: vlees, aardappelen, groenten. Die aandacht voor een mooi verzorgd bord, geeft mensen een gevoel van waardigheid.

Deze ervaringen hebben me milder gemaakt. Niet dat ik de lat nu lager leg, maar mijn waardering voor de zorgsector is nog groter geworden. Ik weet hoeveel het kost om die goede spirit te krijgen. Die komt niet zomaar uit de lucht gevallen. En de waarde ervan is grenzeloos. De manier waarop we met ouderen omgaan, heeft een impact op de hele samenleving.”

rust.

De Patio

EEN JOB IN DE
KINDER- EN JEUGDPSYCHIATRIE
DOE JE MET BEZIELING.

De Patio is een forensisch jeugdpsychiatrisch ziekenhuis in Kortrijk en behandelt jongens tussen 12 en 18 jaar met een juridisch statuut.

Na een grondige observatieperiode biedt De Patio een kwaliteitsvolle therapie tijdens een langdurige behandeling van minimaal zes maanden. Dit doen we aan de hand van een duidelijk en concreet stappenplan.

allemaal jonge en sterke karakters

LEILA NADJI
COÖRDINATOR DE PATIO

“De uil speelt een belangrijke rol in mijn leven. Mijn moeder verzamelde uiltjes. In alle vormen: beeldjes, potjes, op sjaltjes... Als een vriendin een geschenkje voor haar zocht, dan zat ze met een uiltje gegarandeerd goed.”

“Ik heb altijd met veel respect opgekeken naar mijn moeder. Ze heeft het niet gemakkelijk gehad. Toch bleef ze altijd zorgzaam voor alles en iedereen. Ook op haar werk kon mijn moeder zich vastbijten in dossiers: ze ging tot het uiterste om voor een goede oplossing te zorgen.

Die zorgzaamheid heb ik van haar geerfd. Het is een mooie eigenschap, die me veel energie geeft. Soms is het ook een valkuil: dat je de zorg voor anderen prioriteit geeft op de zorg voor jezelf. Het juiste evenwicht vinden, is een voortdurend aandachtspunt.

Toen ik zwanger was van onze tweeling, richtten mijn partner en ik de kinderkamer in. De muren versierden we met wandstickers: bloemen en uiltjes. Ze zijn 7 jaar nu. Ook zij hebben dat zorgzame in zich. Ze genieten ervan om iets voor anderen te betekenen.”

Vallen en opstaan

“De uil staat symbool voor wijsheid. Niet dat ik mezelf zo wijs vind hoor. Ik kan heel rationeel, maar ook heel emotioneel zijn. Al ben ik niet impulsief of onbezonnen. Ik denk graag na over de dingen.

In het team geef ik veel ruimte voor het delen van ervaringen. Elke vergadering beginnen we met iemand die iets kwijt wil. Over een incident, een frustratie, verdriet... Ik wil een vinger aan de pols houden. Vooral met individuele gesprekken lukt dat. In team ligt dat soms moeilijker, net omdat we zo hecht samenhangen. We sparen elkaar soms. We zijn allemaal jonge, sterke karakters. Heel gedreven. Toch moeten we ruimte blijven creëren om dingen te delen. ‘Vallen, opstaan en weer doorgaan...’ Dat klinkt goed, maar dat mag niet de norm zijn.

Een job in de psychiatrie hou je alleen vol met bezieling. De passie voor de doelgroep moet er zijn. En die passie kan je alleen waarmaken in verbondenheid met anderen én met de doelgroep. Als die verbinding lukt, kan je veel betekenen voor elkaar. En ja, soms kom je jezelf wel eens tegen. Je neemt altijd je eigen ervaringen mee in dit werk. Je persoonlijkheid is je instrument. Met je gaven en gebreken, je talenten en tekortkomingen, je kwetsbaarheid. Je bent constant ook met jezelf aan de slag. Dat vergt lef. En wijsheid. En zo komen we weer bij de uil.

De ketting met het uiltje is voor mij ook een symbool van verbinding. Wat mijn moeder voor mij betekend heeft, wil ik voor mijn dochters zijn. En als coördinator in De Patio wil ik mijn ervaring doorgeven aan de jongere collega's.”

ik hecht enorm veel belang aan mijn vrijheid

N.G.
(17) DE PATIO

||
Ik zie er
wel de zin
van in.

“De eerste drie maanden vond ik het hier erg zwaar. Vooral dat ik geen contact mocht hebben met mijn vrienden, was lastig. Ik ben heel kwaad geweest, ook op mijn ouders. Maar oké, allicht was het nodig. Hier heb ik de tijd gevonden om alles eens op een rijtje te zetten. In het gewone leven komt dat er niet van. Nu beseft ik wat ik allemaal gedaan heb de voorbije jaren.”

“Het loopt goed nu met mij. Ik krijg hier de structuur die ik nodig heb: aan tafel op een vast uur, naar therapie op afspraak... Dat doet me goed. Toch hecht ik enorm veel belang aan mijn vrijheid. Gelukkig is hier ook wat ruimte voor. Hoe langer je hier verblijft, hoe meer vrijheid je krijgt. Het gaat stap per stap. Het is dan wel een gesloten afdeling, toch kan ik geregeld naar de zorgboer.

Later wil ik topvoetballer worden. Ik ben goed op weg. Twee keer per week mag ik naar de training. Dat is belangrijk voor mij. Blij dat ik dat niet hoeft te missen!”

De Korbeel

IK ONTMOET GEREGLD PATIËNTEN

DIE EENS EEN MINDERE DAG HEBBEN.

MAAR EEN GLIMLACH KAN WONDEREN DOEN.

De Korbeel is een kinder- en jeugdpsychiatrisch ziekenhuis in Kortrijk. Ons gespecialiseerd team zorgt ervoor dat kinderen en jongeren tussen 0 en 18 de juiste behandeling en ondersteuning krijgen in functie van hun specifieke noden.

De grote troef van De Korbeel is de kleinschalige aanpak in combinatie met een ruim dienstenaanbod. Bij ons sta je er nooit alleen voor en de omkadering is een belangrijk onderdeel van jouw/ons gezamenlijk proces: samen sterk.

het riet dat goed geworteld is

HADEWYCH CLAUS

PSYCHOLOOG-THERAPEUT DE KORBEEL

“Mijn ouders hebben altijd oog gehad voor mooie dingen. Op hun werktafel lag jarenlang een voorontwerp van een kunstwerkje. Dat beeldje heeft me altijd aangesproken. Er spreekt enthousiasme, beweging en energie uit. Het straalt verbondenheid uit. Toen ik op kot ging in Leuven, mocht ik het meenemen. Vandaag hangt het in mijn bureau. Mijn ouders zagen er allicht andere dingen in dan ik, maar dat geeft niet. Elk maakt zijn verhaal.”

“Mijn vader is een heel gedreven man. Hij kwam uit een eenvoudig gezin en wou graag naar de universiteit, maar dat was niet evident. Die gedrevenheid vind ik terug in ons team. We werken met adolescenten en we gaan ervoor, we geven bijna nooit op. We blijven zoeken, ook als het erg moeilijk gaat. Vaak is er iets dat vast zit en dat we weer in beweging willen krijgen. In het beeldje zie ik ook iets wat we vandaag ‘burgerzin’ noemen en dat nu zelfs een vak wordt op school. Ik heb die burgerzin met de paplepel meegekregen. Mijn vader deed veel voor de mensen, zonder daar ruchtbaarheid aan te geven. Zo was hij: mensen helpen zonder ermee te koop te lopen en je geluk delen zonder de pluimen op eigen hoed te steken.”

Innig verbonden

“Met psychologie hadden mijn ouders weinig voeling. Ze hadden er geen hoge pet van op. Ik heb indertijd wat afstand moeten nemen van mijn vader. Maar veel van zijn waarden vind ik vandaag terug in mezelf en op het werk. Niet opgeven. Je inzetten. Goed proberen te doen. Kinderpsychiatrie is niet de gemakkelijkste job. Een jongen met suïcideneigingen of een meisje dat zichzelf uithongert, dat went nooit. Je bent als zorgverlener heel erg betrokken. Maar het is zo mooi als een jongere zijn leven weer in handen begint te nemen, kansen ziet en ze ook durft grijpen. Als je dat als team kunt bereiken, geeft dat ontzettend veel voldoening.

Ik mocht eigenlijk al twee jaar geleden met pensioen, maar ik was er niet klaar voor. Ik voel me innig verbonden met mijn werk. Begin 2019 neem ik toch afscheid. Ik ga de mensen hier missen. Maar ik ga me sowieso blijven engageren. Ik heb sterke genen geërfd. Mijn ouders zijn ondertussen 94 en 91 jaar en ze wonen nog thuis. Mijn gezondheid is me veel waard. Ik doe aan tai chi en inspireer me op het taoïsme. ‘Het riet dat goed geworteld is maar de soepelheid heeft om mee te gaan met de wind.’ Vat dat het niet mooi samen?”

ik wil de wereld zien

SOFIE S.

(15), DE KORBEEL, KINDER- EN JEUGDPSYCHIATRIE

“Het was heel confronterend om hier naartoe te komen en om al die andere jongeren met problemen te ontmoeten. Ik wil eigenlijk niemand lastig vallen met mijn eigen muizenissen. Maar ik heb er leren over praten, ook met andere jongeren. In de groeps gesprekken kan het soms heel diep gaan, heel emotioneel. Maar je kiest zelf hoe ver je gaat. Iedereen toont begrip. Alle jongeren willen er hier het beste van maken. Niemand zit hier voor zijn plezier. Ik verblijf hier nu een maand. Na zes weken volgt een evaluatie en dan zien we wel.”

“Iedereen heeft wel eens een mindere dag. Als je dan toch samen een leuk spel kunt spelen of zo, dan geeft dat een goed gevoel. We leren onze grenzen te verleggen. Je leert elkaar en tegelijk ook jezelf beter kennen. Zelf begin ik stilaan te aanvaarden dat er ook mindere dagen zijn. Dat het oké is om te tonen als het even niet gaat. Dat kon ik vroeger niet.

Ik ben blij dat hier iemand in de buurt is als ik het moeilijk heb. Dat er iemand is die luistert naar mijn verhaal, betekent veel voor mij. Ik ga blijven vechten tegen mijn angsten en mijn donkere gedachten, elke dag opnieuw. Ik wil door blijven gaan, zodat ik mijn dromen kan waarmaken. Ik wil reizen en de wereld zien. Ja, een baan in de toeristische sector zou me wel liggen.”

Zuster Martha zei vroeger altijd: “Je moet oude mensen graag zien, vriendelijk zijn en geduld hebben.” Dat is nog altijd de kern van de zaak.

PATRICK COKELAERE

ALGEMEEN COÖRDINATOR GROEP ZORG H. FAMILIE

“Ik nodig iedereen uit: ga ervoor! Probeer van elke dag iets moois te maken. Voor jezelf, voor de cliënten en de bewoners, voor elkaar.” Algemeen coördinator Patrick Cokelaere van Groep Zorg H. Familie heeft een duidelijke boodschap. “Laat je inspireren door de grondhoudingen en maak er je eigen verhaal van. Hoe klein ook, samen zijn we tot grootse dingen in staat. Zoals de zusters ons voorgedaan hebben.” Een interview.

PATRICK COKELAERE Groep Zorg H. Familie is sinds jaar en dag verbonden met de zusters van de H. Familie. Hun keuze om zich in te zetten voor kwetsbare mensen was resoluut. De zusters verzaakten aan een gezinsleven en gingen helemaal voor hun geloofsovertuiging. Met gebed, maar ook met beide voeten op de grond en liefdevolle aandacht voor de lijdende mens.

De jongste zuster is vandaag 78 jaar. Er komen al jaren geen nieuwe zusters meer bij. Maar hun werk en hun inzet blijven inspiratie bieden. Het is aan ons om er een eigentijds verhaal van te maken. Het geloof gaf de zusters energie, houvast en betekenis. Ook wij hebben daar nood aan. De congregatie van de zusters H. Familie is een heel hartelijke congregatie. De zusters houden oprecht van de mensen. Hun cultuur is open, familiaal en warm. Ook die traditie willen we voortzetten, zij het in de context van vandaag.

Oog hebben voor de volledige mens. Daar gaat het om. Een mens is meer dan zijn lichaam. We zijn existentieel verbonden met elkaar, met de natuur, met al wat ons omringt. We zijn geworteld. Ook kwetsbare mensen maken deel uit van onze wereld. Kwetsbaarheid moeten we een plaats geven. Elke medewerker in Groep Zorg H. Familie beleeft het werk op zijn manier. Dat is goed. We komen hier werken om onze boterham

te verdienen. Maar ook om onszelf te ontwikkelen. Om ons verbonden te voelen. Om te groeien. Om meer mens te worden. Om zin te geven aan ons bestaan. Om onze talenten in te zetten ten dienste van andere mensen. Dat zijn allemaal goede redenen. We willen de medewerkers de ruimte geven. Zodat elk op zijn unieke manier zichzelf kan zijn binnen het geheel. Die rijke schakering aan kleuren, maakt deel uit van wie we zijn.

Veel medewerkers delen het gevoel van samen bezig te zijn voor onze cliënten, de bewoners en de familieleden. Dat geeft ons een gevoel van trots. En van ambitie. Er is niets mis met wat gezonde ambitie. Ja, we willen in de voorste geledingen van het peloton rijden! Met fierheid en goesting. Net zoals de zusters het ons al die jaren voorgedaan hebben. Daarom hechten we veel belang aan permanente vorming en bijscholing. We moeten elkaar uitdagen om samen altijd beter te worden.

Het werk in de zorg is niet altijd gemakkelijk. Medewerkers staan vaak onder druk. Ook emotioneel. Of door incidenten met agressie. Het is niet al rozengeur en maneschijn. Gelukkig zijn we er voor elkaar en gaan we zorgzaam met elkaar om. We maken elkaar sterker. Niet alleen door wat we doen, maar vooral door er te zijn. Dat sluit mooi aan bij de grondhoudingen, zoals die ook in dit magazine naar voren komen.

Wat vindt u persoonlijk de mooiste grondhouding?

P: Authenticiteit. Jezelf kunnen zijn, is ontzettend belangrijk. Daarmee samen hangt ook het gevoel gewaardeerd te

worden om wie je bent en wie je kan worden. Mensen groeien continu. Ook kwetsbaarheid en verbondenheid sluiten aan bij die authenticiteit. Niemand is perfect. Dat hoeft ook niet. We kunnen leren van elkaar. Mooie dingen ontdekken bij elkaar. We zijn allemaal evenwaardig en tegelijk erg verschillend. Dat geldt ook voor onze relatie met cliënten en bewoners. En voor de relatie tussen medewerkers, leidinggevend en directie.

Vanuit die evenwaardigheid geloof ik in de kracht van zelforganiserende teams. We maken daar werk van. Onze organisatie is voortdurend in ontwikkeling. We doen dat samen en geleidelijk. Dat hoort bij onze cultuur van dialoog. We streven ernaar om een goede werkplek te zijn voor alle medewerkers, zodat ze optimaal hun krachten kunnen aanboren. Ook dat is niet altijd simpel. Een pas afgestudeerde medewerker die in dialoog gaat met een bewoner van 87 jaar, dat is niet evident. Zuster Martha zei vroeger altijd: je moet oude mensen graag zien, vriendelijk zijn en geduld hebben. Dat is nog altijd de kern van de zaak. De zusters zijn mensen van de wereld. Heel dynamisch. Zoals ook onze medewerkers vandaag in het werk staan.

De grondhoudingen kan je omschrijven als de leidende principes voor het werk van elke dag. Maar welke verwachtingen mogen cliënten, bewoners en familieleden koesteren? Wat kan u de mensen beloven?

Onze belofte is dat we een zorgzame omgeving bieden met aandacht voor elk individu met zijn eigen noden en verwachtingen. We respecteren de eigenheid van elke mens. Ook als iemand keuzes maakt die niet de onze zijn. Daar mag je op rekenen. Wij zullen altijd nabij zijn. Er is altijd iemand voor jou. Iemand bij wie je terecht kan. Iemand aan wie je je verhaal kwijt kan. In goede en kwade dagen. Dat is onze belofte.

Elke persoon die op ons een beroep doet, draagt zijn eigen levensverhaal met zich mee. Zijn eigen geschiedenis, hobby's, teleurstellingen, dromen, kwetsuren... Daar moeten we naar luisteren en er vanuit de veelzijdigheid van onze organisatie en de kracht van de medewerkers een antwoord op bieden. Medewerkers leggen hun hele zijn in hun werk. We bieden mensen veiligheid, vertrouwen, een goed gevoel. Teamwerk staat centraal. En een voortdurende dialoog met elke cliënt, bewoner en familielid. Daarom komt hun stem ook prominent aan bod in dit magazine. Alles begint met luisteren naar de mensen en hun noden.

Vanuit dat luisteren en de dialoog die erop volgt, kunnen we samen op pad gaan.

De verwachtingen van de mensen en van de samenleving evolueren voortdurend. Hoe gaat Groep Zorg H. Familie daarmee om?

P: We leven in een complexe wereld van snelle veranderingen. Ik werk ondertussen 30 jaar hier in Kortrijk. De eerste 20 jaar waren relatief stabiel. Maar de voorbije

10 jaar volgen de veranderingen elkaar in snel tempo op. Dat brengt onzekerheid met zich mee. Voor iedereen. Elke dag is het druk. De mensen zijn mondiger. We moeten voor alles verantwoording afleggen. Dat is niet gemakkelijk, maar het daagt ons uit om voortdurend beter te worden. Goed leiderschap is een absolute vereiste in deze context.

Groep Zorg H. Familie kan ook rekenen op de enthousiaste inzet van vele tientallen vrijwilligers. Ook zij maken deel uit van de familie?

P: Uiteraard! De vrijwilligers zijn het zout in de pap, de kers op de taart. De tijd die vrijwilligers aan cliënten en bewoners geven, biedt zorgmedewerkers de ruimte voor meer kwaliteit van zorg. Vrijwilligers verhogen de levenskwaliteit van veel mensen door hun belangeloze aanwezigheid en inzet. Wist je dat vrij-

willigers in wzc Sint-Jozef in Oostkamp jaarlijks meer dan 15.000 uren presteren? Ook in de andere voorzieningen maken vrijwilligers mee het verschil, samen met onze medewerkers. Hoe mooi is dat: op vrijwillige basis iets doen waar een ander deugd van heeft!

De vrijwilligers zijn van goudwaarde. Een babbeltje met een bewoner, een kleine wandeling bij mooi weer of eens van een pannenkoek genieten in de cafetaria. Bewoners leven ervan op. Ook oude mensen hebben dromen en wensen. Nog even naar het kerkhof iemand bezoeken. Of nog één keer naar zee. Of naar het dorp waar iemand opgroeide. Nog eens melkstampers eten, zoals vroeger thuis. De vrijwilligers en de medewerkers zijn bijzonder creatief om al die wensen zo goed als mogelijk in vervulling te laten gaan.

Ook de familie van cliënten en bewoners worden meer en meer een partner in de zorg?

P: Het begint bij de bewoner en de cliënt zelf. Vroeger hadden we de gewoonte om veel over te nemen. Ook als dat strikt genomen niet nodig was. We wilden het de mensen gemakkelijk maken. Vandaag staan andere waarden voorop. We laten mensen zoveel mogelijk zelf doen. Dat versterkt hun autonomie en hun eigenwaarde. Het houdt ze in beweging en het geeft ze zin en betekenis. Laat bewoners een handje toesteken bij het aardappelen schillen of het maken van een fruitsalade. Laat ze zichzelf verzorgen als dat nog lukt. Respecteer hun zelfstandigheid.

En ook de familie speelt een grote rol. Zij kennen de bewoner en de cliënt als

geen ander. Ze zijn ervaringsdeskundigen. We betrekken mantelzorgers en familie zo goed we kunnen. Tegelijk zijn we niet blind voor de eenzaamheid waar veel mensen in terechtkomen. Voor die mensen hebben we extra aandacht, zodat ze niet alleen en verdrietig achterblijven.

Groep Zorg H. Familie heeft de voorbije maanden een boeiend traject afgelegd over de gedeelde waarden en de grondhoudingen. Wat hebt u hieruit geleerd?

P: Dat er een enorm potentieel in onze mensen zit! Echt waar, dat heeft me diep getroffen. Zo'n schat aan energie en krachten en mooie intenties! Als je die positieve energie kan mobiliseren en kansen geeft, dan zijn we tot veel in staat. Gelukkige medewerkers bieden goede zorg. Het draait allemaal om mensen. Mensen die samenwerken, luisteren naar elkaar, in dialoog gaan en er zijn voor elkaar. We zijn allemaal verbonden met elkaar.

Dit magazine is geen eindpunt van het traject over de grondhoudingen, maar veeleer een beginpunt?

P: Laat dit magazine vooral een uitnodiging zijn aan elke medewerker en al wie betrokken is om hierover even te reflecteren. Elke medewerker kan hier op zijn of haar eigen manier mee omgaan, vanuit zijn persoonlijkheid en zijn specifieke functie. Een medewerker is meer dan zomaar een 'uitvoerder' van taken. Een medewerker maakt deel uit van een groter geheel: een zorgrelatie, een team, een voorziening, een groep. Elk neemt hierin zijn rol op. Op zijn eigen, authentieke manier.

|| Probeer van elke dag iets moois te maken.

Ik nodig iedereen uit: ga ervoor! Probeer van elke dag iets moois te maken. Voor jezelf, voor de cliënten en de bewoners, voor elkaar. Het geluk schuilt in kleine dingen. Laat je inspireren door de grondhoudingen en maak er je eigen verhaal van. Hoe klein ook, samen zijn we tot grootse dingen in staat. Zoals de zusters ons voorgedaan hebben.

Ik ben de zusters enorm dankbaar. Net als de bestuurders die het harde werk van de zusters voortzetten en ons de kans geven om hieraan mee te werken. Ik beschouw dat als een enorm cadeau! Het is een voorrecht om voor kwetsbare mensen te werken. Om met al die krachtige en authentieke collega's en vrijwilligers samen te werken binnen die mooie Groep Zorg H. Familie.

thank ~

for reading.

